

Джон Кехоу

ПЪТ КЪМ

МОГЪЩЕСТВО

И СЛАВА

Vision[®]
of power
and
glory

Това в което възвям,
е онова, което се случва!

Denix
designs

последен тираж

21/10

Джон Кехоу

**ПЪТ КЪМ МОГЪЩЕСТВО
И СЛАВА**

John Kehoe

**A VISION OF POWER
AND GLORY**

Copyright © 1994 by John Kehoe
Bulgarian translation rights arranged with
Zoetic Inc. and Fenix Design
All rights reserved

Джон Кехоу
Път към могъщество и слава
Първо издание

- © Превод - Петя Тодорова
- © Редактор - ивомир
- © Коректор - Желя Николава
- © Предпечат - ивомир
- © Дизайн на корица - ивомир

Печатни коли 7
Печат - "Мултипринт" ООД - Костинброд, България
Цена 6.99 лв.

Издателство "Fenix Design" - България
ISBN: 978-954-8890-21-2
Дистанционно интернет обучение
www.kehoeducation.com

Джон Кехоу

**Път към могъщество
и слава**

Bentley

Съдържание:

Част I	7
1. Началото.	7
Част II	11
1. Представата	11
2. Почитане на предците.	19
3. Влизане през първата врата	27
4. Книгата със закони.....	33
5. Храмът в нас.	37
6. Построяване на храма.....	43
Част III. Практиката.....	51
1. Завръщане въщи.....	51
2. Превържете раните си.	57
3. Не съдете твърде строго	65
4. Молитва.	69
5. Тъмнината	81
6. Подробности.	87
7. Пробудено сърце.....	91
Част IV. Пробуждане от съня.	99
1. Войнът и свещената песен.	99
2. Пътят на могъществото	103
3. По пътя на красотата.	107
4. Пътешествие към Тук и Сега.....	115
5. Всички и всичко	121

Благодарности

Има много невидими ръце, които се трудят, за да може една книга да види бял свят. Искам да отделя малко време и да благодаря на онези, чиито усилия са високо оценени. На редакторите си Рик и Дженифър Беариста за безценните наставления. На Линда Нейман за кориците и илюстрациите. На бизнес мениджъра ми Сория Отман за това, че ръководи всичко, беше за мен приятел и подбудител. На Мона Отман за помощта ѝ на компютъра. На екипа на Typeworks, Мери, Джули и Вик за оформлението на страниците. На жена ми – Силвия – за това, че беше моят първи редактор, както и другар, любима и съветник. На многото ми приятели, които слушаха откъси от книгата по време на написването ѝ, и допринесоха със свои предложения. И на края, на Великата Мистерия. Тъй като какъвто и живец да притежава тази книга, той не е нищо повече от отражение на Великия Светия, който живее вътре. На всички, благодаря ви.

Джон Кехоу

1

Началото

*Преди земя
и слънце, и луна,
преди да има хора,
светове и времена,
Великата Мистерия цареше там една...*

Аз съм поет и мистик, и гледам на света през тези лещи. И историята ми ще бъде поднесена в същия дух.

Това е история за пътешествие; приключение, нямащо равно на себе си; странстване, което трае повече от двадесет години. Това, за което говоря, е пътешествие навътре в себе си.

Искам да споделя с вас съществуването на път, който навлиза дълбоко в дебрите на Мистерията. Път на красота, лична сила и вътрешен мир. Познавам добре извивките му, тъй като съм минал по него. Слял съм се с него. И мога да говоря като познавач.

Желанието ми е да споделям уверено и искрено за това пътешествие, за това приключение. Няма да скрия нищо. Ще ви разкажа за първата порта и вътрешния глас. За скритото царство и великите хора от миналото. За свещените песни, видения и още нещо.

Но преди да продължа, нека изчистя всички погрешни схващания, които може да има човек относно това пътешествие. Духовният път не касае религии и догми. Не става дума за намиране на единствен истински път. Това е просто чудото при разкриване на красотата на човека пред самия него. Чудото да се домог-

неш до вътрешни източници на сила и наставления и да следваш пътя, който сърцето ти подсказва. Да бъдеш подготвен за изумителните възможности, които животът предоставя. Защото тук има много повече, отколкото можем да си представим и всеки, който прояви вътрешна дързост, ще бъде щедро възнаграден.

Изобилието от сила в духовен план ще ви направи по-добри тенисисти, по-умели любовници, по-проницателни инвеститори, по-умели бизнесмени, по-добри родители. Ще ускори и подобри ежедневните ви дейности по начин, който ще ви изуми. Ще се натъкнете на дарби и източници на сила, за които не сте и подозирали; те ще ви извисят и обогатят. Не само вие ще усетите притока на сила, а и всеки друг, влязъл в контакт с вас, тъй като присъствието ви ще е уникално. Ще постигнете велики неща, каквото и да е призванието ви. Ще сте в мир със себе си. Казано простичко и кратко, да се остави да бъде воден от духовното е най-умната и практична постъпка в живота на даден човек. Ползите са неизмерими, а отплатата – огромно.

Казвайки това обаче си давам сметка, че никакви думи или обещания, независимо колко примамливи и изразителни, няма да ви приближат и на крачка до духовния път, ако не сте готови за това. Човек трябва да отиде до извора с живата вода по свое собствено желание. Неведоми са тези пътища и всеки от нас долавя призива по различно време и при различни обстоятелства.

Понякога тежка житейска ситуация ни разтърсва из основи и ни кара да преосмислим кое е действително важно за нас. Друг път може да е крещяща празнота, липса в самите нас, която нито брак, ни пари или

успехи, биха могли да запълнят, така че се налага да дириш другаде. Или пък отчетливо усещане, при което съзнанието ни за миг се извисява и ни се разкриват възможностите за живот в ядрото. Това се случи с мен преди двадесет години, когато се потопих в светлината на вътрешното присъствие, усещанията ми оживяха, и се чудех какво ли става с мен? Усетих, че ставам част от нещо неизмеримо по-голямо. Границите се размиха, а умът ми беше кристално бистър и осъзнаващ. Буквално се потопих в това екзалтирано състояние, и отпихах от сладкия вътрешен нектар. Не знам кое играе роля на катализатор, но нещо в нас се пробужда и ни кара да се впуснем в търсене на отговори. Интуицията ни подсказва, че има и други реалности извън това, което възприемаме със сетивата си, и така се разразява сериозно търсене. Както съмгата напуска океана, който винаги е бил неин дом и мистериозно се завръща в потока, където се е родила, така и ние се отправяме в търсене на нашия път.

Тръгваме ликуващи, но много скоро загубваме посока. Пътищата са много и това може да бъде объркващо. Затова ще ви дам следния съвет: „Следвайте сърцето си”. Не се притеснявайте твърде много, когато загубите пътя. Ако сърцето ви е чисто, а желанието достатъчно силно, ще поемете отново в правилна посока. Когато избирате път винаги помнете, че той е просто път – нито повече, нито по-малко. Това е всичко, което той е. Нито една религия или път не е единствен пазител на истината. Вътрешната светлина у всеки човек, дошъл на този свят, не може да бъде ограничена в рамките на едно-единствено верую или учение. Тя се излива обилно навсякъде – върху всеки, който я търси. Изписана е върху нощното небе, на всяка една звезда.

Истината може да бъде нашепвана от скокливия водопад и от тихата горска поляна. Съдържа се в тази книга и в безброй други. Скрита е в обикновените думи и дела на хиляди наши братя и сестри, които отварят сърца и си помагат.

Всяка наша стъпка ни приближава към целта. Когато паднем, се съвземаме и се изправяме. Когато се загубим, търсим напътствие в самите нас. Когато сме обезкуражени, си напомняме че мнозина преди нас са се лутали по същите пътища и са успели.

Да отвориш сърце и да правиш по една крачка е единствения съществуващ възможен начин. Знам, защото предприех това пътешествие. Навлязох дълбоко в Мистерията и се завърнах с истини и тайни, които да споделя. Бих искал да ви запозная с методите, представите и трудностите на такъв един път. Ще говоря прямо, без да преувеличавам, какво влече след себе си този път и какво можем да очакваме. Някой от нещата, които ще споделя, ще ви се сторят абсурдни – няма да повярвате, но това е мое преживяване, мой опит, и ще им остана верен. Ще говоря както споделям с приятел, защото ако тази книга се е озовала в ръцете ви, ние със сигурност ще се сбlijим, споделяйки написаното в нея.

Искам да заявя ясно, че не се мисля за нещо повече или по-малко от всеки едни човек. Просто съм осъзнал напълно ограниченията, провалите, спънките и слабостите си. Заставам пред вас, загърнат в простота и честност. Не претендирам, че съм нещо повече от това, което съм: човек, който е бил на пътешествие и има какво да разкаже.

1

Представата

*Свещен, свещен, свещен
е блясъкът на всичко.
И аз – песъчинка една, във плен
сред цялото това
се смея, пея,
гледам и танцувам запленена,
докато навсякъде около мен
Мистерията е стаена.*

Случват ми се странни и чудати неща. Съзнанието ми се измества, разширява се. Променен съм. Гледам на нещата по друг начин. Сякаш очите ми вече не са просто моите очи, а са станали прозорци към непознати светове, където се разкриват мистерии и човек съзира красота на места, където не е очаквал да я има. Обикновени събития се превръщат в необикновени. Станал съм податлив на влиянието на най-дребните неща.

Вчера, например, наблюдавах как клоните на едно дърво хвърлят сенки в задния ни двор. Клоните се люлееха силно на вятъра, а сенките им се придвижваха невероятно бързо по земята, препускайки безредно и без определена посока. Нямаше причина да остана така затрогнат от гледката и въпреки това бях като прикован. Заради сенките. Нещо тайнствено се беше случило. Бяха оживели. Действително оживели. Не просто отражения. Бяха подели свой собствен живот, а аз ги гледах как танцуват – свещен, тайнствен танц. Сякаш някакъв воал се бе повдигна, а аз бях посветен в нещо

много интимно. Внезапно открих, че всичко бе тържествено и свято и всички случки, независимо колко рутинни изглеждаха, бяха оживени от радост и изпълнени с енергия, в съзвучие с дълбоко скрити ритми.

Наблюдавах сенките – така истински, сякаш деца играеха на двора, възторжено танцувайки в пълен синхрон. Всяко движение се превръщаше в израз на преклонение, а всяко преклонение е израз на почит към светостта на всичко. И всичко протичаше така леко, така съвършено пред очите ми.

Слънцето светеше дръзко – така живо, както никога не го бях виждал. Златистият му цвят ме обливаше и носеше приятни усещания, галеше кожата ми несравнимо нежно. Малко птиче, с извита гушка и миниатюрни крачета като забити клечици, подскочи и влезе в полезрението ми, и също се окъпа в златиста светлина.

Обикновеният ми двор, в който бях седял и се бях разхождал стотици пъти, се превърна в свещен храм на боговете. Времето замръзна и увисна неподвижно, като камък, въпреки че движението някак си не спираше в тази нова сфера на реалността. Вечността проникна през кожата ми, навлезе в костите; клетките ми потръпваха и вибрираха, пееха отдавна забравени свети песни. Сърцето ми се отвори и ме накара да се почувствам цял – и всичко това, само защото бях наблюдавал. Точно наблюдението – участие, неотделимост, - бяха ключът към този нов свят. Такова бе усещането ми.

Плаках неудържимо, когато чух наставления на глас вътре в мен: „Виж великолепието ми!“. И аз видях сияйното великолепие на всичко. Почувствах се

толкова принизен, окаян, беден, нисш, тъй като всичко бе така красиво, а аз не бях.

Но гласът се чу отново: „Виж великолепието си!“; изведнъж се издигнах и усетих нежна милувка. Очите ми бяха измити и чисти, и за свое удивление видях, че и аз съм свят и чуден. Възприех се величествен и красив, къпех се в това великолепие, и останах така.

Нямаше разграничение. Всичко бе едно и аз бях едно цяло с всичко. Граници, които никога не са съществували, въпреки че аз съм ги смятал за реални, се свлякоха оголени и смеещи се. Аз също се засмях. Смеехме се заедно. Разговаряхме. Гледахме се, възприемайки се като едно. Споделяхме най-съкровени тайни. Любихме се. Погълнахме се. Сляхме се и се изгубихме.

О, оживял свещен миг на настояще, събуден от дълбок сън, къде си бил през всички тези години? Какъв дрипав живот съм водил? Какво става? О, чуден миг настояще, разкрил ми всичко. Внезапни разголен. Жив. Закачлив. Толкова невинен. Не желая нищо. Не изискващ нищо. Не копнеещ за нищо. И въпреки това съдържащо всичко. Свободен и щастлив. Нека те видявам дълбоко.

И аз поглъщах и пих с пълни шепи от извора на всичко. Опиянен закрачих безцелно, усещайки величие във всичко, което виждах и до което се докосвах.

Не знам колко дълго съм бил в това състояние, но слънцето бе изчезнало, когато най-накрая се върнах в къщата. Не знаех и не разбирах какво се беше случило, но си легнах пречистен, свободен и благословен. Заспах дълбоко. Сънищата ми разкриха истини, отдавна забравени от хората.

Защо съм толкова изненадан, че тези неща ми се случват сега? Не работих ли за това? Не се ли молих за това? Не жънем ли, каквото сме посели?

Орачът, понесъл тежестта на плуга на охлузените си рамене, трудейки се под палещото слънце, очаква земята да откликне, иначе трудът му ще бъде на халос. Семената, посадени, гледани и подхранвани усърдно, ще поникнат и ще дадат плод за определено време. Всички сме наясно с това. А аз се учудвам на случващото се с мен.

Това не е някакво чудо, станало за една нощ. Постепенно, в продължение на няколко години, виждах промени в себе си. Дребни неща, като по-голямо разбиране тук, повече състрадание там. Отваряне на сърцето, изостряне на сетивата. И след това дойдоха тези сладки моменти на единение с Великата Мистерия, и то така неочаквано; задържаха се мълчаливо като близък любим, само за да изчезнат пак така необяснимо. Това са сигурни знаци, че семената, грижливи посети и внимателно отглеждани през годините на работа върху себе си, са започнали да разцъфтяват в мен.

Но все пак нищо не може да подготви човека за пълно преобръщане на света, с който е свикнал, за представи за величие и красота, които препълват сетивата с такава яснота и сила, както това се случи с мен.

Пробудих се за нещо, това е факт. За какво точно обаче, не знам със сигурност. Всичко ми се струва различно, а в действителност нищо не се е променило. Объркан съм и едновременно с това странно спокоен. Иска ми се да се смея истерично. Не е ли това, към което мистиците насочват и за което говорят? Някакъв

вид просветление или се самозаблуждавам? Какво се случва?

Нашата раса е велика. Благородна раса. Ние сме свещени и удивителни. Притежаваме сялата сила. И тази истина е законспирирана дълбоко у всеки един от нас; всеки може да я открие. Ние сме царе и царици, в чиито вени тече космическа царска кръв, родени сме с велики съдби и ще управляваме в слава и величие.

Царството ни се простира, докъдето погледът ни на смъртни стига. В него има планини и океани, вековни гори и водопади, буйни реки и хълмисти равнини и звезди, слънце, луна. То крие вътрешни светове и измерения, докъдето безстрашни пътешественици, моряци от древността, мистици и шамани са стигали и са се връщали с истории за чудеса. Това също е част от нашето царство. Ние сме по-велики, отколкото мислите ни могат да опишат. По-красиви от всичко, което очите ни са в състояние да възприемат. Толкова голямо е величието ни.

Но сме злочести. Царството ни е в безпорядък. Паднало царство. Сякаш прокоба тегне над нас – изпаднали в дълбок сън, не знаем истината. Подлъгани сме да вярваме в една лъжа и плащаме висока цена за това. Защото ние, които крачим по тази планета, ние, които носим факела на съзнанието, ние носим бремето на тази лъжа. Тя хвърля сянка над нас подобно на проклятие. Вкаменила е сърцата ни, замъглила сетивата ни и ни е превърнала в нещо неразбираемо за нас. Именно в това се състои трагедията на нашето време.

Как е могло да се случи нещо подобно с една толкова велика и благородна раса? Каква сила действа тук?

Обърква се. Заплита се. Мрежата от илюзии се плете и малцина остават извън капана ѝ. Истината и лъжата са изключително близки, почти се сливат, и мнозина ще бъдат заблудени. Целувката и на двете е сладка, и двете ни примамват с жест. Но чуйте ме добре и се вслушайте внимателно в това, което ще ви кажа.

Лъжата не е истина и истината не е лъжа. Не можем да ги вплетем в едно. Всеки има право на избор и всеки от нас избира. Изберем ли веднъж, изборът ни – това сме ние, а ние – това е нашият избор. Такъв е законът. Свещеният закон. Великият закон.

Избралите истината ще я наричат истина и ще вярват в светлината. Избралите лъжата няма да знаят, че избират лъжа (никой не избира съзнателно лъжата), така че също ще я наричат истина. Но ще вярват в тъмата. Всяка истина е лъжа за някой друг и затова има голяма доза объркване и разногласия сред хората.

Пътищата обратно към царството са неведоми и тайнствени, не са от този свят или поне така гласят митовете и легендите на нашата раса. Някои казват, че царството не съществува, че е само фантазия, илюзия, и може би имат право. Всеки избира сам. Но не обръщайте внимание какво говорят другите. Какво казвате вие? Какво говори сърцето ви? И най-важното – какво показват действията ви?

По какъв път вървите? Коя звезда следвате?

Това са въпроси, които трябва да си зададем. Тъй като ако не го сторим, със сигурност животът ще ни ги отпрати. Вълкът и агнето не спят заедно. Къде е вашата преданост?

Животът ни е приказка в реално време. Книга, чиито отворени страници разкриват миналото ни, но много глави предстои да бъдат написани. Одисея, приключение... Драмата е истинска. Прегърнете я жадно, защото тя вече ви е обгърнала.

Събудете се от съня си, песъчинки. Царството е на една ръка разстояние, ако изберете него. Ваш съюзник е. Въпреки острите си нокти и страшни зъби, то може да бъде спечелено. Ще ви кажа как. Има светлина във всеки ъгъл и процеп на вселената. Дори невежеството ни не може да я скрие от нас.

Водите може да спадат и прииждат. Бури да бушуват. Нощта може да ви плаши с непрогледна тъмнина, но ще сте в състояние да достигнете бреговете на всичко, което пожелаете, ако повярвате. Но действайте разумно – има още доста работа за вършене. Не от мързеливци или за боязливи сърца. Опънете платна, смели моряци, тръгваме на пътешествие. Грабнете предизвикателството. Обичате ли приключения? Защото тук има изобилие от приключения.

Хайде, времето е подходящо. Настанал е моментът. Вратата, през която трябва да преминем, е отворена. Сега имаме здрава лодка, с която да плаваме. Ще ни отведе точно до заветната цел. Не се бавете, съдбата ви зове. Поемете руля и следвайте начертания маршрут. Бъдете смели и дръзновени – както ви е отредено. Управлявайте умело. Именно с тази цел сте дошли на бял свят.

И ако сте чисти и сърцето ви е извисено, ако изборът ви е праведен и го следвате неотклонно, където и да ви води ще откриете царството. Защото това също е закон. Свещен закон. Велик закон.

2

Почитане на предците

*Първо очи отворете
и от сън в съня се събудете,
свещени песни ще звучат тогава
това предците ни са казали наяве.*

Буда ми е прапрадядо. Христос – втори братовчед. Мохамед ми е чичо. Наследил съм царска кръв. Величие изобилства в рода ми и аз съм горд от този факт. Гордея се със своето потекло.

Ние, хората, сме едно цяло. От един род сме. Едно семейство. Имаме еднакви космически съдби. Крачим по една и съща планета. Имаме едни и същи предтечи. И, да знаете, това е добре.

Ние, живеещите днес, сме извлекли ползата от всеки духовен акт на който и да е човек, живял на тази планета. И затова трябва да сме вечно благодарни.

Христос е загинал, изкупувайки моите грехове. Буда е получил просветление, следователно и аз мога да получа просветление. Мохамед е открил истината, така че и аз мога да узная истината. Черният Лос е имал представи и видения, следователно мога да споделя виденията му. Всеки мъж и жена, живели преди мен и борили се да открият истината са го правили, за да мога и аз да извлека полза от това. На всеки един от тях аз дължа благодарност. Техните битки и победи, независимо колко мащабни или дребни, не са били напразни. Моето съзнание е обогатено благодарение на тях.

Реката на съзнанието, протичаща през мен, съществува от край време. Тя преминава през разума на

всички хора. Същата река е текла и през умовете на предците ни. Именно чрез това съзнание се издигаме. Благодарение на него сме се издигнали едно стъпало по-нагоре вследствие нечия работа. Чрез това съзнание други се издигат с наша помощ. Всеки жест на доброта, всяка молитва, всяка духовна практика оказва влияние върху целия всемир. Делото е всеобщо. Няма разделение. Дори стръкче трева не може да бъде отрязано, без вселената да потрепери.

Ето как достигахме до една слабо разбрана истина. Вътре в това въздъсещо съзнание се съдържа всичко, което се е случило с нашата раса от началото на света. Всяко действие и мисъл са оставили своя отпечатък. По-велики хора от нас са предприемали пътешествия навътре в себе си и са проправили път. За нас сега е по-лесно заради онези, които вече са правили това. Не само заради богатите завещани ни подробни учения, но и вследствие това, че духовните архетипове, създадени от древни моряци, мистици и шамани, които са търсили истината вътре в себе си, са завинаги запечатани в тези вътрешни области. Те горят като бляскави факли и ни сочат пътя към дома. Огромни насочващи светлини. Добре утъпкани пътища. Щателно проучена територия с подробни карти за склонните да следват маршрута.

Долавял съм вопли на наши предци от отвъдното. Наричат ни „сенки” – нас, които живеем днес. Нас – които имаме тела и живот, ум и възможности – наричат сенки. Защо? Защото нямаме дълбочина. Лишени сме от плътност. Отхвърлили традициите, вървим на сляпо и на своя глава, без да се потопим преди това в мъдростта на своята раса. Отричането на пре-

доставените напътствия е подигравка с нашите предци. Така никога не ще намерим пътя към мъдростта.

Предците си почитаме, когато внимателно проучим пътищата, по които са вървели, приемайки смилено и с признателност техния дар, посветен на нас. Същинска проява на арогантност и невежество е да отхвърлим безочливо такива богати и многоизмерни традиции като остарели и непригодни за съвременето. В това е безумието на нашето поколение. Считаме, че не можем да научим нищо тук. Няма откъде да почерпим отговори. Духовното ни наследство е мъртво и безинтересно. Мъртво и безинтересно? Та тези традиции преливат от истини и мъдрост, ако обаче отделим време да ги почерпим. Пийте жадно от тези извори и се потопете до дъно в истините, за да не рискувате на сляпо и да не се залутате в необятната пустош. Тези истини ще ви изпълнят. Ще ви накарат да се почувствате завършени. Те са майчина кърма – манна небесна за умиращите от жажда в пустинята. Нашите предци не са имали това и са расли силни, навлезли са в непознатото и са се завърнали, за да споделят своите видения, в които се съдържат истината и мъдростта на вековете. Ние, които искаме да тръгнем по нови пътища, трябва да почетем своите предци, преди да поемем в желаната посока.

Не съм християнин, но Библията винаги е била за мен богат и чуден източник на духовни истини; станал съм по-добър, потапяйки се в нейното изобилие и придържайки се към истините, открити там.

Не съм будист, но ученията на Буда, Доген и други Дзен учители са ми оказали огромно влияние и

са променили начина ми на живот и гледната ми точка за света.

Не съм северноамерикански индианец, но съм се докоснал до Великия Дух по време на неповторими церемонии в индиански колиби и съм почувствал Великата Мистерия и богатите духовни учения на индианския народ. Танцувал съм свещени танци и съм попил мъдростта на свещения обръч и четирите пътя. За-ради това съм станал по-добър и по-мъдър човек.

Онези от вас, които са жадни за духовни знания, нека пият охотно. Бъчвите преливат, ще се пръснат – трябва само да си налеете. Кой от нас – измежду тези, които копнеят за духовни истини – няма да се изпълни за сто живота занапред със завещаното ни от нашите предци? А изворът пак ще остане пълен. Такова е чудото на това наследство. Вгледайте се в разнообразието и богатството, които нашата раса е сътворила. Трябва да сме горди, че прародителите ни са постигнали и сътворили толкова много. По нещо за всеки. Никой не ще остане с празни ръце.

Какво ви интересува? Задайте каквито си пожелаете въпроси за предците и ще получите отговор. Защото тези истини не се съдържат само в книгите и устните предания; цялата истина живее за вечни времена в нашето съзнание, надарени сме с нея по рождение. Предците ще ви се явят насън. Ще идват самолично или ще говорят със светия пратеник и той ще се появява чрез символи. Не сте сами. Нито сега, нито когато и да било. Цялата истина живее вътре в нас и очаква да я открием. Така стоят нещата с всяко човешко същество. Трябва само да отворим съзнание. Нивата е готова за жътва. Предците ни добре са се грижили за нея. И къде

трябва да отидем, за да пожънем цялото това изобилие? Обърнете се навътре към самите себе си. Вътре. Всичко е вътре в нас. Хайде, нека се въздигнем.

Да почитаме предците си не означава да ги следваме сляпо. Защото самите те, великите от тях, не са го правили. Наистина, при подробно проучване бихте открили, че всички те са отхвърляли духовните традиции на деня и дръзко са следвали свои собствени схващания. Вслушвали са се във вътрешния глас.

Христос не е бил християнин. Бил е бунтар. Ненавиждал е двуличието на църквата и това, че е наблягала на догмата и сухи убеждения. Неговият път е водел далеч от църквата. С това не искам да кажа, че човек не трябва да е християнин. Ако пътят има искра и ви влече, следвайте го с цялото си същество. Но го направете по начин, невиждан досега. Бъдете такъв християнин, какъвто Христос е бил и следвайте ученията и мъдростта на Светия Дух вътре в нас. Или бъдете будист като Буда. Вглеждайте се неспирно дълбоко в себе си. Вслушвайте се в сърцето си. Доверявайте се на вътрешния глас. Така не ще се отклоните от пътя.

Да почитаме предците означава най-вече самите ние да се превърнем в предци. Да приемем, че към момента всичко е в наши ръце. Да осъзнаем, че факелът на съзнанието вече е у нас. Ние, които живеем на тази планета днес, сме новите пазители на истината и силата. И като такива, трябва да следваме собствената си представа. Да се научим да пеем нашата собствена свещена песен. Песен, която никой преди нас не е можел да пее. А ако не съумеем да открием нашата песен, да изразим нейната истинност и да разкрием красотата ѝ, то тогава тази песен ще бъде загубена навеки и нашият

род ще страда, бидейки най-клет поради нашите немарливост и пренебрежение. Никой не може да изпее нашата песен, освен самите ние. Тя е дълбоко в душите ни. Само пробудено сърце ще открие своята тайна. Никой не знае дали вашата песен ще бъде изпята – дори самите вие.

Долавям гласовете на предците. Казват ми: „Предай на хората да ходят с гордо вдигнати глави и да пеят свещените си песни. Планетата трябва да бъде излекувана.” А вие чувате ли тези призови?

Немалко хора следват пътя на удоволствието и изгодата и това е тяхно право, тъй като всеки сам избира пътя, който следва. Пътят – това сме ние, а ние сме нашият път. Това е законът на хората. Но къде измежду нас са пазителите на огъня? Пеещите свещени песни? Онези, чиито молитви и дела поддържат духа жив?

Нуждаем се от нови легиони мъже и жени във всяко едно поколение, които да приемат това предизвикателство; в противен случай нишката ще се скъса. Земята ще се вкамени и ще забрави децата си. Вътрешният огън трябва да бъде поддържан.

Ще бъдеш ли ти пазител на огъня, ще пееш ли песни? Не е трудно – просто човек трябва да отвори сърцето си; останалото ще дойде от само себе си. Започнете, запалвайки огъня вътре във вас, така че да се превърнете в пламък на Великата Мистерия. Има дарове, които само вие можете да раздавате. Пътища, които само вие можете да избродите. А ако не пробудите тези дарове, ако не извървите тези пътища, тогава какво? Тогава човечеството ще бъде ограбено и крадецът ще сте вие.

Не бива да бягате от отговорността си. Смятате, че няма какво да предложите? Събудете се. Изпълзете от обзелата ви слабост. Ако огънат само на един човек бъде запален благодарение на вашия живот, вие сте сторили нещо чудесно. Какво не бихте могли да постигнете, когато Светият Дух работи чрез вас? Когато сте извисени. Когато свещените води ви напояват и ви дават сили. По-могъщи сте и по-великолепни, отколкото предполагате. Свещената ви песен ви очаква. Свещената ви песен е вашата цел в живота. Тя трябва да бъде изкарана наяве. Трябва да я откриете заради самите вас.

Пробудете се от дълбокия сън. Елате, вече крачим заедно. Факелът е в нашите ръце. Вече е предаден. Носим го в този миг. У мен е, докато пиша. У вас е, докато четете. Чувствате ли пламъка му? Не отричайте, че факелът е у вас. Може да отвърнете, „Не знам какво да правя с него”. Или „Не съм готов.” Или „Твърде зает съм.” Това е добре. Но не отричайте – сега факелът е в ръцете ви. Никога не отричайте това. Да го отричате означава, че сте мъртви за живота. Да го отричате, означава да лъжете. Не чакайте друг момент. Животът тече край нас и ние сме призвани да участваме по свят, извисен начин. Това гласят думите на нашите предци.

3

Влизане през първата врата

*О, паяжина от илюзии,
о, паяк, твоето ухапване ни кара да халюцинираме,
живеем в пашкула на наш'то сътворение,
увиваме се вътре в мислите си.
А те ни впримчват.
Просто фантоми на религията.
Но, о, ние оставаме под тяхна власт.*

Нека ви разкажа за първата врата. Докато не минете през първата врата, няма да откриете царството, а ще бъдете заблуждавани от представите в собствения ви ум.

Ние хората живеем като в транс. Хипнотизирани сме от постоянния, несекващ поток от мисли вътре в нас. Желания, тревоги, страхове, съжаления, надежди, фантазии, всякакви мисли минават през главите ни. И постоянно настояват за нашето внимание. Завладяват ни. Всеки от нас възприема света не директно, а чрез тези образи. Те се превръщат в огледало, през което гледаме реалността. И точно в това е нашата заблуда. Живеем в лабиринт от мисли. Обитаваме пашкула на собственото сътворение.

Това е първото предизвикателство, с което тези, които вървят по пътя на човека, трябва да се сблъскат. Как да се освободим от пашкула? Как да се придвижим отвъд потока мисли към това, което ни очаква там?

Различните духовни традиции подхождат към този проблем по своеобразен начин. Будистът ще успокои ума чрез медитация. Квакерът използва метод, наречен „навлизане в покой”. Северноамериканският индианец

ще разговаря и ще бие барабана или ще изпълни церемония и ще изтанцува свещен танц. Не е лесно да се открие първата врата при хаоса, създаден от мислите ни, независимо какъв метод използвате. Много хора са търсили дълго и упорито и не са открили нищо.

Сега ще споделя с вас една тайна. Вместо да търсите врата с помощта на ума си, освободете ума и се потопете в него. Мислете за съзнанието си като за езерце с вода и се гмурнете под повърхността му, сякаш сте камък, хвърлен във водата. Камъкът стига до дъното безпроблемно. Вие също. Да търсите, използвайки ума си, означава да плувате по повърхността на водата. Може да плувате колкото искате, може да преплувате целия океан, и пак да не откриете нищо. Може да притежавате най-големия интелект на света, знания колкото да запълните с тях цяла библиотека, и вратата пак да остане скрита за вас, докато не се научите да освобождавате ума си. Просто го сторете и се потопете под повърхността. Когато съумеете, ще я откриете.

Каква находка! Тук човек открива спокойствие и мир, каквито не е и подозирал, че съществуват. Чувства се така, сякаш е пред вратата на самата вечност. Усеща пулсациите на целия свят и близката си връзка с него. Долавя присъствието. Свято присъствие? Не става ясно веднага, но бива завладян от усещане за абсолютна безопасност и сигурност. Безпокойството се стопява. И знае със сигурност, че се е озовал на специално място. Тук, в този храм вътре в нас, ние се подхранваме и черпим сили от източника, който нито разбираме, нито имаме желание да разберем – толкова пълно и цялостно е изживяването. Достатъчно е прос-

то да останем неподвижни, без да мислим или да желаем, без минало и бъдеще, без надежда или очаквания, да се къпем тихо в това си вътрешно присъствие.

Тук откриваме друг поток в съзнанието си, поток безкрайно чист и съдържащ жива вода. И когато отпиваме от тази вода, оставаме изумени от почерпената вътрешна сила.

В това тайно местенце вътрешното присъствие общува с нас, понякога чрез думи, понякога чрез чувства. Но винаги е там. Казва ни, че никога не сме сами. Винаги ни наставлява. Когато ни говори прави го така, сякаш сме му най-скъпи.

Понякога, когато това присъствие ме е облядало, когато се отпускам уютно във вътрешен мир чувствам, че вече не съществувам, а съм се превърнал в част от цялото. И дори и всички мистерии на вселената да ми се открият, те биха ми се сторили безполезни; та защо ли бих имал нужда от тях, след като съм се слял с цялото?

Нектарът на това изживяване е толкова сладък, че нито искам, нито окуражавам гласа да говори, а оставам сгушен като дете в прегръдките на майка си. В безопасност. Завършен. Щастлив.

Човек не може да преживее това и да остане непроменен. Да познаеш и усетиш вътрешния храм и присъствието вътре в теб, означава да се промениш. Оставете другите да обсъждат и оспорват съществуването му, ако желаят. Това не ни засяга. Защото доскорошната чиста теория, надежда, стремление, е вече нещо съвсем реално; животът ни тепърва ще се определя от това.

„Поискайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите...защото който иска – получава, който търси – намира, който чука – му се отваря.”

След като веднъж сме били в храма вътре у нас и сме чули вътрешния глас, дори и само веднъж, дори и да е бил по-тих от шепот, това вече няма да са мъртви редове, а оживели пътища към невъобразими възможности. Умът ни е смутен от загатнатото. А в нас има много повече.

Всъщност трябва да сме развълнувани, тъй като в него храм от нас се иска само да се вслушваме, да бъдем отворени и възприемчиви, и всичко ще ни се разкрие. Казвам „само” и се усмихвам. Усмивка на човек, който дълго и упорито се е трудил, за да стигне до този глас и да го разбере.

Вътрешното присъствие ни съблазнява с нежност и кодирани съобщения, и след това изчезва. Трябва да сме търпеливи. Съобразителни. Тук действа алхимия, която не сме в състояние да разберем и трябва да изчакаме удобен момент, колкото и жадни да сме. Първоначално връзката ни с него е слаба, непостоянна. Понякога я има, друг път не, Свързващите нишки са много тънки в началото. Те трябва да бъдат заздравени чрез опознаване. Вътрешният глас следва да бъде спечелен, увещан. Оценяван. Хвален. Ухажвайки го така, както бихте ухажвали неохотен любим. Не обръщайте внимание на моментите, когато не е там и благодарете и оценявайте миговете, в които присъства. Говорете с него като с приятел, любимо същество. Установете ваша собствена връзка по начин, какъвто вие прецените. Но никога не спирайте да го хвалите. Не спирайте да се обръщате навътре. Така ще свикнете един с друг.

Както при всяка връзка, особено когато е нова, трябва да прекарвате известно време заедно. Да се опознаете. Странно ли си звучи?

Понякога се чудя кой на кого се умилкава. Основно аз хваля, оценявам, съгласявам се с гласа, но в други случаи той идва при мен. Пита ме „Къде се губиш?“, когато твърде дълго не съм влизал вътре поради някаква причина. „Ела и прекарай малко време с мен.“ И аз се съгласявам с удоволствие, чудейки се защо съм пренебрегвал някого, така чудесен.

С практиката това вътрешно присъствие се превръща в убежище в забързания ни свят. Научаваме се да следваме неговите сигнали, предчувствия, усещания, когато се появяват. Наслаждаваме се на потапянето вътре и на присъствието му.

На повърхността ежедневието ни си остава непроменено. Трудностите, личните кризи, лишенията, объркването не изчезват. Човек все още трябва да изкарва прехраната си, да отглежда семейство и да взема безброй решения. Това, което се променя, е нашата реакция спрямо нещата. Те вече не ни се струват непреодолими и обезпокоителни. Дори и в най-трудни ситуации, когато се научим да влизаме навътре, ние черпим увереност и наставления, за да се справим с всичко.

В основата си този начин на живот е базиран на доверието. Ние не винаги знаем как ще се развият нещата. Никога не ни се показва цялата картина. Не винаги имаме ясна визия какво се очаква от нас. Правим по една стъпка. Слушайки и следвайки.

След като веднъж сте открили това вътрешно светилище, ще искате да идвате често. Защото когато почивате тук, ще се чувствате напълно спокойни. От

това място вътрешното присъствие ще ви подхранва. Оттук откривате, че молитвите ви притежават много по-голяма мощ. Оттук гласът ви говори нежно. Помага ви в ежедневните дела. Открива ви истини, отдавна забравени.

Да влезете свободно и открито в пространството на първата врата е първата победа по духовния път. Повод е за истинско веселие. Мистиците и древните шамани преди нас са я наричали най-добрата, най-важната победа. Натъкнали сте се на нещо велико с откриването на това тайно местенце вътре във вас. Когато достигнете този етап, това означава, че със сигурност сте поели по правилния път.

4

Книгата със закони

*Законът се записва вътре в теб
веднъж записан, той става ти.*

*Ти си законът,
ти си творецът.*

Изведнъж зазвучават хиляди тропнети, небесата се отварят, издигам се и навлизам във вътрешни светове, където хората не стъпват. Не съм сам; край мен са духовете на всички хора, живели преди мен.

Пред нас, Книгата със закони, стара като самото време, се отваря внимателно и всички са приканени да дойдат и да я разгледат. Изумлението е голямо, тъй като страниците ѝ са празни. Не е написано нищо.

„Знаеш ли кое е реално?” пита гласът на Истината всеки един от духовете.

Настъпва продължително мълчание, тъй като всички обмислят истината – такава, каквато я познават – и след това, подобно на звук от буйна река, чувам гласовете на милиони, като всеки оповестява своята истина.

И всяка истина е различна; възникват множество противоречия. Ставам свидетел на всичко това. След като и последният е отговорил, гласовете замират. Мълчание изпълва въздуха – всички са в очакване.

Щом те повярвали са,
то истина е значи.
В каквото вярвате
Дълбоко вътре – като сън,

това ще видите
в действителност отвън.

Така нарежда гласът на Истината, след това заглъхва; наастава объркване, тъй като всички обмислят значението на думите.

После духовете изчезват; оставам сам, в тъмнина. „Щом те повярвали са, истина е значи”, започвам да си повтарям. Думите още не са се отронили от устата ми и ме облива ярка светлина. Пред мен се разкрива широко пространство, въпреки че не го виждам. Светлината е ослепителна, по-блестяща от сто слънца; очите ми не различават нищо, но не съм уплашен.

„Приближи се, пращинке от вселената!” Гласът на Истината ме призовава; пристъпвам плахо, защото не виждам и не знам къде отивам. Препъвам се и падам многократно; всеки път се изправям и продължавам на сляпо, докато гласът проговаря отново.

„Знаеш ли кое е реално?” пита той.

Този път гласът се обръща само към мен; дочувам ехото на думите, идващи от далечината, дълбоко от самата вечност. Осъзнавам, че въпросът се задава на всички, поели по този път. Но въпреки това нямам отговор.

Разголен, но без свян стоя, облят от заслепяващата светлина. Чувствам се чист и свят, но никакъв отговор не се отронва от устните ми, тъй като съм решил да не отроня и дума, докато не погледна директно в лицето на Истината.

Тогава дочувам глас вътре в мен, който ми казва че никой не вижда лицето на Истината, докато не премине през първата врата. Прошепва думи, пропити от

правда и ме напътства какво да кажа. „Това са могъщи думи, ще ти служат добре. Чрез тях ще намериш своя път.” Това ми бе доверено.

Повтарям думите и изведнъж ослепителната светлина преминава в ярки цветове, като при избухваща призма и съзирам зора, невиджана дотогава. По-красива от всичко, което смъртните ми очи са виждали. Това е зората на собственото ми Аз, тиха и кротка; никой друг не присъства. Но аз наблюдавам и ме изпълва благоговение.

Сега вече виждам далеч напред; пред очите ми се разкриват хиляди пътища, водещи към хоризонта. Всеки път е различен; всеки носи радости и скърби, удивление и болка, но някои са по-красиви от други. „Това са пътищата на човешките същества”, казва гласът вътре в мен. Забелязвам, че всеки път има врата и пазач. И никой не може да влезе без разрешение на пазача.

Пазачите повтарят тайнствено заклинание и сякаш цялата вселена вибрира от звука. Думите им ме изгарят като живи въглени, тъй като в унисон с хиляди гласове повтарят: „В какво вярваш? В какво вярваш? В какво вярваш?”, вечно са повтаряли това и никога няма да престанат.

Повтарям могъщите слова и гласът отвътре проговаря: „Цялата мощ е в ръцете на онези, които вярват.” Внезапно всички пътища изчезват, освен един, вратата се отваря и аз влизам.

Приготви се, песъчинке.

Приготви се...

Храма ми построй –

и ме почитай.

Храма ми построй –

недокоснат от човешка ръка.

Вече влязъл през вратата и попаднал на място-то, изпълнено със спокойствие вътре в мен, научил се успешно да се спускам под потока на съзнанието към място без мисли, отпил дълбоко от живата вода и укрепнал, виждам че това не е достатъчно. Виждам, че е необходимо още, ако искам да открия царството. И така аз се моля пътищата да се разкрият пред мен. Моля се вярвайки, че ще получа отговор. Моля се със силата на човек, подхранван от жива вода. Моля се от мястото, където молитвата притежава голяма мощ. Докато един ден, отпуснат и обзет от спокойствие и мир, чувам следните думи:

Не стой, в безпорядък ми е храма,

имаш работа голяма –

нов храм трябва да се построи,

ще ти покаже какво ти предстои.

И ми бе показано какво да правя. Да построя храма в мен. Трябва да започна нов живот. Живот, посветен на храма. Призван съм да бъда строител и архитект. За да създам красиво кътче вътре в мен и да го украся с най-добрите материали, които успея да наме-

ря. Да живея вътре, да слушам и почитам своя Възлюбен. Защото сега разпознавам присъствието в мен – Светият. Великата Мистерия. Съществувала преди самото време. Всичко се променя.

О, колко скучен и празен ми се струва старият ми начин на живот в светлината на новата представа за вътрешния храм и това, което предстои. Какво приключение. Какви възможности. И все пак съм отрезвен от необятността на начинанието. Системата ми от убеждения претърпява пълна метаморфоза. Призован съм да построя храм с нови, по-могъщи, духовни убеждения. Да бъде здрав, непоклатим. Старите ми, ограничаващи схващания, трябва да се променят. Предстои ми много работа.

Сега осъзнавам, че всяко мое убеждение за самия мен и света край мен трябва да бъде преосмислено в тази нова светлина. Дори и най-свидните ми и дълбоко вкоренени убеждения (особено те!) следва да бъдат проверени и да докажат стойността си, преди да им бъде разрешен достъп до новия храм. Много от тях няма да преминат изпитанието. Много от тях ще се окажат недостойни, посредствени. Нищо няма да бъде прието без детайлен, критичен преглед.

Отсега нататък не разрешавам на нито едно убеждение, независимо колко вярно или правдиво ми се струва, да получи място в новия ми храм, освен ако не допринася за здравината му. Дали това убеждение ще ми вдъхне сила? Дали ще пробуди в мен святата ми песен? Пречи ли ми това убеждение или ми помага в моя път? Всяко схващане следва да бъде подлагано на такива проверки. Трябва да отговаря за себе си. Да се

разголи, да се разкрие. Да бъде правдиво. Приятел или враг?

Настава моментът, в който воинът в нас трябва да се притече на помощ. Размахва меч без капка милост. Безпощадно. Време е да бъдем необуздани. Време за смърт и възраждане. Време на трансформации.

Всяко живо същество има скрит воин в себе си. Виждаме го в действие, когато лъвицата свирепо защитава малките си от изгладнели хищници. Виждаме го при мравката, която бавно и методично влачи нещо, три пъти по-голямо от нея, към мравуняка. Безкомпромисен акт на отдаденост. Всеки от нас го носи в себе си. Може да го призове – независимо с каква цел. И така, аз го пробуждам.

Определени убеждения неотклонно ще отстояват, че въпреки че не ни помагат и всъщност дори ни възпрепятстват, правейки ни слаби и безпомощни, все пак би следвало да преминат вратата поради това, че са реални. „Ние сме истински, следователно трябва да преминем”, ще кажат те. Склони са да прибегват до такава логика и измама с цел да бъдат допуснати, че много воини се поддават на техните увещания и отстъпват. Но ако храбрецът следва стриктно нарежданията, такива убеждения ще бъдат съсечени на място и не ще получат достъп до новия храм. Задачата на воина е да пази неотклонно, за да не бъде осквернен храмът с лоши, неподобаващи вмешателства. „Служиш ли на моя господар?” пита воинът всяко убеждение и всяко едно следва да отвърне, а отговорът – да бъде претеглен внимателно. Почти нищо не може да остане скрито по този начин и множество убеждения биват отхвърлени.

Заради безброй поколения, от които е бил пренебрегван, потокът на съзнанието на нашата раса е бил замърсяван от страх, съмнение и слабост, а това е породило безчет ограничаващи убеждения. Подобно на пиявици, те смучат жизнената ни сила. Правят ни слепи за истинската ни мощ и сила. Отровен паяк, чието ухапване ни кара да халюцинираме. Майка на всички илюзии. Долно, жълто, двуглаво куче, което говори и с двете си усти едновременно. Лъжец. Измамник. Крадец. Нямах място в храма.

Тези убеждения са раните на моето поколение; кървим и страдаме заради тях. Рани, които всеки от нас трябва да излекува, за да съумеем и се почувстваме завършени.

Не става дума за просто интелектуално упражнение. Това е работа за вълшебник. За майстор. За ясновидец. Бъдещето ни ще се формира в зависимост от успеха или провала на начинанието. Съдбата ни се определя от убежденията, които храним и онези, които отхвърляме. Каквото съчетаем в нас, в това ще се превърнем. Това, което липсва в храма, ще отсъства и в живота ни. Такъв е законът. Свещен закон. Велик закон.

Готов съм да отхвърля моята действителност. Да отрека сетивата си. Да преобърна небе и земя, ако това е нужно, за да построя храм, достоен за това призвание. Трябва да създам свой собствен храм. Никой да не може да пристъпи в него, освен ако не позволя. Храмът е мой и мога да го оформям, украсявам и строя по свой си начин. Не е необходимо да се съгласявам с неща, приети от други преди мен. Не трябва да следвам нечий други представи, освен моите собствени.

Трябва само да бъда верен на себе си и на гласа вътре в мен.

О! Възторгът от гладката на храма вътре в мен. Тук ще живея. Тук ще се докосвам до Великата Мистерия. Оттук ще се впускам в непознати светове. Тук ще бъдат моят параклис и моят потир. Моята лодка. А тя ще бъде здрава, способна да издържи на най-бурните вълни, защото възнамерявам да проуча нашир и дълж. Ще следвам потока на съзнанието в непознати води. Очаква ме толкова много.

Моят свят се отваря. Зрението ми е чисто. А гласът в мен говори: „Бъди дързък; не чакай! Построй си храм, ще живея с теб и ще ти донеса големи съкровища.” Сега виждам и разбирам че няма нищо, което да не мога да направя. Няма място, където да не успея да отида. Ето как стои въпросът с човешките същества, така е стоял, и така ще бъде винаги. Велика и благородна съдба очаква всеки, който се осмели да следва този път.

6

Построяване на храма

*Посей истината
дълбоко в себе си.
Като зрънце, тя ще порасте,
ще покълне, ще разцъфне.
Птички тук ще долетят,
ще издуят гушки и ще пеят.*

Следващите няколко месеца са период на отражение. Време за самоанализ. Срок на смут и объркване. Подобно на това да живееш в къща по време на ремонт. Сякаш нищо не си е на мястото – пълен хаос. Множество ограничаващи убеждения биват отхвърлени на момента. Някои дезертират доброволно. Други се налага да бъдат влачени за яката; пицят и ритат с крака, и това често се повтаря отново и отново. Реша, че вече са си отишли, че съм се очистил от тях, и току виж ги открия отново след седмица, а понякога дори след само час.

Възприемам нови убеждения. Някои се чувстват у дома си и свикват бързо. Други обаче трябва да придумвам и връщам от време на време, защото бягат щом за малко им обърна гръб. По-трудно е, отколкото съм очаквал. Понякога ми идва да зарежа всичко. „Стрували си?“, питам се аз, но гласът в мен неотклонно ме окуражава да не спирам.

За смяна на даден модел на действителността с друг са нужни време и търпение. Изглежда странно. Нереално. Понякога ефектът е сякаш отрицателен. Периодът на преход буди страхове, поражда безпокой-

ство, води до усложнения. Ще ми се да кажа, че е минал гладко, но ще ви излъжа. Споменавам това само заради тези, които искат да следват пътя – за да бъдат по-добре запознати с особеностите на терена. Това не е път за плахи душици или мързеливи натури. Трябва много да дадеш, преди да получиш каквото и да е. Търсачите на бързи резултати скоро изоставят този път, назовавайки го полоса за глупаци. Глупаците обаче са те, защото няма друг начин да построим храма, освен камък по камък. Издигаме го с упорит труд и пот на челото.

При граденето на храма прибягвам до много източници. Пия на големи глътки от извора на своите предци. Не се налага да следвам сляпо нито една система и мога да избира най-добрите убеждения. Вярвания, които прилягат на моето кредо. Не съм обвързан с ограничения или табута да заимствам, отхвърлям или добавям от една система в друга, стига пунктът да отговаря на целта ми. Онези, които не са съгласни с мен относно моя подход имат пълно право, ако така гласят техните убеждения. Бъдете верни на себе си!

Започвам с цитат от Библията: „Светият Отец на драго сърце ви дава всичко, което поискате”.

Цитирам първо това схващане, защото то съдържа няколко вдъхващи сила елемента, които мога да използвам. Първо: Отецът, Бог, Първоизточникът, Великият светец. Нещо по-голямо от мен присъства. Нещо, наричано Бог. Зоват го „Отче наш”. Свързан съм с него. Връзката изглежда е близка. За него като че ли е удоволствие да ми дава всичко, което поискам? Убеждението е изключително могъщо, ако съумеем да повярваме в него.

И така, работата започва. Окуражавам ума си да се задържи дълго на това твърдение. Да го обмисля. Какво означава то? Кой е този Отец? Да ми даде всичко, което поискам? Звучи недействително. Прекалено хубаво, за да е истина, но все пак така пише в Библията. Идва от прадедите ми. Вярвам ли в това? Няма значение. Няма значение ли? Трудно ми е да повярвам на собствените думи.

Ненадейно по гърба ми полазват тръпки: нагоре – надолу. Чувствам се развълнуван като дете, току-що направило първите си крачки и открило свободата. Като човек, видял как нови хоризонти и възможности се разкриват пред него знаейки, че отпадат всички ограничения. Няма значение дали вярвам или не. Няма значение!

Колко чудесно. Невероятно освобождаващо. Изключително стимулиращо. Отсега нататък всичките ми убеждения ще произтичат отвътре, без давление отвън. Аз ще решавам. Сам ще избирам в какво да вярвам. Ще градя своя свят съгласно вътрешна представа, а не на база екзогенни сетивни възприятия. Да избира ли такова убеждение? Това е единственият въпрос, който ще трябва или ще искам някога да си задам. Ще направи ли храма по-красив? Ще укрепи ли основите му? Достатъчно стойностно ли е това убеждение, че да го допусна в съзнанието си? Това са единствените въпроси, които следва да си задам.

И така, аз си изготвям дневна програма, за да се съсредоточа и да размишлявам върху нещата, в които ми се ще да вярвам. Запечатването им в съзнанието наподобява много метода на запомняне таблицата за умножение – чрез безбройни повторения. Наясно съм, че

всяка мисъл или схващане, подхранвани и благоприятствани чрез непрестанни повторения, ще пуснат корени в мен. Накрая, ако съм достатъчно упорит, ще станат част от мен. Знам това вследствие своя опит, така че съвестно полагам усилия.

„Светият отец на драго сърце ми дава всичко, което поискам”. Светият Отец? Какво е Отецът? Представям си любящ, щедър, грижовен Бог, само дето думата Бог не е добра. Не подхожда. Прекалено натоварена е с религиозен смисъл. По-скоро си представям как вселената се разгръща щедро, с любов. Е, така е по-добре. И удовлетворява вселената, така че да ми дава нещата, които поискам. По някакъв начин съм свързан с нея. С Великата Мистерия. Обичам това понятие. Показва, че не е нужно да знаеш какво точно е. Велика е и е мистерия. Това ме устройва. Удобно ми е да съм в неизвестност. Достатъчно вълнуващо е да знам за съществуването на нещо толкова прекрасно, без да съм наясно какво точно е то. Ако се налага да знам повече, ще ми бъде казано още нещо, сигурен съм. И така, Великата Мистерия без усилия прави реални нещата, които желая. За нея е удоволствие. Прави го охотно. Невероятно!

Пасаж от Корана гласи: „Когато направите крачка към Аллах, Аллах прави две към вас.” Ще бъдат богато възнаградени тези, които поемат по пътя. Това ми харесва. Искам и то да бъде част от храма ми.

Сега ще очаквам резултати от тази дейност вътре в мен. Ще ги търся. Ще ги оценявам, когато и където ми се удаде случай. Ще възхвалявам Великата Мистерия за щедростта ѝ. Ще се радвам на награди, благосклонност, подаръци, съкровища и какво ли още не.

Ще бъде път на триумф и изобилие. Това е новото ми убеждение, което ще подхранвам. Когато приближавам Великата Мистерия, Великата Мистерия идва към мен.

Понякога медитирам над тези открития. Обмислям ги. Представям си, че са реалност. Въображавам си, че резултатите от тях са действителност. Фокусирам ума си върху всяко едно за кратко.

Друг път просто си повтарям твърдения. Тихо си шептя мантри, утвърждения. Подхранвам ума си с неща, в които искам да вярвам. Дясната ръка да не знае какво прави лявата – това е моя ежедневна практика. „- Не мислете за резултатите”, е казал руският мистик Гурджиев, „просто действайте”. Има магия и чудо в този начин на поведение.

Всеки ден отделям време за този процес, както за ядене и къпане. Поставил съм си задача тези схващания да станат мои. Да ги включвам отново и отново в ума си, докато не се вкоренят дълбоко. Ще спра единствено когато се превърнат в жива, пареща действителност. Не ми вършат работа като абстрактни понятия – като нещо, което чета и обмислям, и след пет минути съм забравил. Независимо от надежди, желания, предположения – искам тези истини да бъдат така реални, както са ръцете и краката ми. Като въздуха, който дишам. Така реални като очите и зениците ми. Действителни като стотиците кости, които изграждат тялото ми. Фактически като мистерията на моето съществуване. Защото ако не е така реално, както тези неща, то тогава е безполезно. Така че мъча се да го затвърдя като действителност. Да създам тази действителност.

Тренирането на ума по такъв начин понякога е приятно и ободряващо, тъй като от време на време човек зърва лъч надежда, че всичко ще бъде, както го иска. Тези лъчи надежда ни вдъхват живот и ни изпълват с дълбок трепет, колкото и мимолетни да са. Точно в такива моменти се уверяваме, че сме на прав път. Друг път тези упражнения ни се чинят досадни и тягостни. В болшинството случаи – трябва да знаете истината – това не е лека работа. Нужна е отдаденост. Воля, решителност, упоритост, прозорливост – всички играят своята роля. Човек трябва да се мобилизира изцяло, да впрегне всички свои вътрешни ресурси. Това е алхимия в най-чист вид. Работата, която вършим, се състои в препрограмиране на неврологичните вериги, които изграждат в нас нов модел на действителността. Построяване на храма. Храм неръкотворен. Извличане на злато от слама. Истинска магия. Превръщаш се в могъщ човек.

Този храм не само ще ни служи, но ще спомогне да изчистим и потока на съзнанието на човешкия род. Защото това, което тече през нас, тече и през другите. Което тече през един човек, тече през всички хора. Подхранвани сме от един и същи поток. Всеки от нас чисти или замърсява в зависимост от убежденията и мислите си. Точно поради тази причина въпросната дейност е така значима за целия ни род. И точно заради това невидими ръце ще ни съдействат винаги когато поемем по този път.

Възвишено начинание е да построим храм на чистота и сила. Това е пътят на познавача. Пътят на мистика и шамана. Преди тези пътища са били скрити от нас, забулени в тайнственост или обвити в религи-

озна мистика. Нека вдигнем воала веднъж завинаги, за да могат всички да видят. Нека си изземем тази дейност обратно от религията. Тук присъстват съществени възможности за трансформация. Нека истината бъде разбулена. Всеки е свободен да строи храм съобразно собствената си представа. Не е безусловно необходимо човек да е религиозен. Нужно е само добро сърце и да следваме вътрешния си глас.

И така, аз полагам усилия да построя своя храм. Избирам вдъхвачи ми сила убеждения, извлечени от множество източници. Ровя се из завещаното ни от предците и откривам ред неща, които да използвам. Благодаря им за тези истини. Те докосват сърцето ми и се превръщат в градивни камъни за моя храм. Вслушвам се в нещата, на които вътрешният ми глас ме учи, и те също стават част от храма. Благодаря на Великата Мистерия за това, което тайно ми показва.

И така, започва се. Трудя се не само заради себе си, но за всички хора. Сърцето ми е чисто. Духът – нетърпелив. А храмът се издига, камък след камък. Истина след истина. Работя с удоволствие и изпълнен с благодарност, че ми се разкриват толкова неща.

Седмица след седмица, месец след месец, година след година, в мен се зараждат могъщи духовни убеждения. Не плоски понятия, а живи, ярки истини, които носят със себе си неизброими съкровища. Дарове с неземна красота биват поставяни в краката ми. Отнасят се с мен като с цар, като с най-любим човек. Издигат ме и съзирам чудеса. Поднесен ми бе и най-свидният дар: този, който ценя повече от всичко друго – пробудих се от съня, прогледнах.

1

Практиката

ЗАВРЪЩАНЕ ВКЪЩИ

*Нищо не е нужно,
няма къде да отидеш.
Ела си у дома, пращинке,
ела си у дома.*

Да се завърнеш въщи означава да вземеш решение, че сега е моментът и няма път за отстъпление или илюзии. Означава да се вгледаш в себе си, в своя живот и мястото си във вселената, без да влагаш нито надежда, нито отчаяние. Да видиш всичко, точно както е. Да възприемеш себе си, какъвто си. Да спреш за миг и просто да се освободиш от всичко; за това е необходим кураж.

Да се видим такива, каквито наистина сме не е лесно, нито пък винаги приятно. Прекарали сме почти целия си живот, опитвайки да бъдем нещо различно от това, което сме. Да имаме повече пари, да жънем успехи, да изглеждаме по-добре, по-умни, в по-добра форма. Но през това време сме се отдалечили от самите себе си, не сме заели конкретна позиция, никога не сме претендирали за нашето си малко късче от вселената, колкото и нищожно да е то. Не сме използвали и секунда време или удала се възможност, за да се опознаем и да открием красотата си. Уплашени от това, което бихме могли да открием.

Голяма смелост е необходима, за да се вгледа човек в себе си, да спре времето и изтрие илюзиите си. Защото когато се вгледаме дълбоко в себе си може да

открием, че не сме толкова успели и красиви, умни и любящи, колкото сме си мислили или сме се надявали. А това е шокиращо. Вглеждайки се отблизо, може да открием че всъщност сме доста раними, объркани, сами, несигурни. Добре е обаче да знаем тези неща за себе си. Защо да бягаме от тях? Те са реални. Ако сме напълно искрени със себе си, ще признаем че сме хранили подозрения. Това също е добре. Защото е хубаво да виждаме истинското си лице, а не да тънем в гордост и самодоволство или отчаяно да правим опити да се превърнем в нещо друго. Освободете се от всичко това. Приберете се въщи и се отпуснете. Придърпайте си един стол и се запознайте отново с това, което сте в момента. Аз-а, който избягвате и опитвате да промените. Освободете се от тези измислици. Изнервящо е и е в разрез със собствените ваши интереси. Може би да бъдете самите себе си не е толкова лошо, колкото сте подозирали. Може да е така, а може да не е. Как ще сте сигурни, ако не отделите време да разберете? Крие риск, но алтернативата е постоянно бягство от самите себе си. А това е ужасно изморително. И трябва го правите цял живот. Не си струва.

Да се почувствате в душата си като у дома си е върховно изживяване. Голяма стъпка. Решителен ход. Когато се опознаем и приемем без излишни илюзии, от гърба ни се смъква огромно бреме. Единствено тогава съумяваме да се отпуснем истински и да се наслаждаваме на себе си. Именно когато отчаяно се стремим да бъдем далеч от истинската си същност, ние затъваме.

Когато заемем някаква позиция, идва свободата. Добиваме нова представа за самите нас, преценката ни се променя. Ставаме по-толерантни към себе си и за-

почваме дори да се харесваме с всичките ни недостатъци и кусури. Ставаме по-толерантни към другите. Вече не е необходимо непременно да отговарят на очакванията ни, да споделят възгледите ни, да бъдат каквито ние искаме или да живеят по начина, който ние очакваме от тях. Сега вече има повече място за пъстрота, противоречия, различия. При смекчаване на очакванията ни, свързани с другите, можем на база разликите да оценим по достойнство и тяхната уникалност.

Когато не е необходимо да сме нещо различно от това, което всъщност сме и другите също не трябва да се отличават от действителната си същност, всичко става далеч по-лесно и естествено. Внезапно старият ни начин да преценяваме самите себе си и другите вече ни се вижда толкова абсурден... Нещата са такива, каквито са. Когато се отпуснем и позволим на живота просто да си тече, вместо да го дирижираме, се случва нещо чудесно. Оценяваме всичко по това, което всъщност е.

Да живеете по този начин не означава просто да се чувствате уютно със самите себе си, но и с живота като цяло. Така, както сме избягали от себе си, сме избягали и от живота си. Опитвали сме се да повярваме, че той е нещо, което не е. Опитвали сме се да го превърнем в утопия, където всяко желание и мечта е трябвало да бъдат изпълнени. Имаме тази изградена представа за живота си и когато той не отговаря на очакванията ни, се депресираме, обезкуражаваме, обезверяваме. Живеем в илюзия. Искामе животът да бъде такъв, какъвто мислим, че трябва да бъде, може да бъде или ще бъде. Страхуваме се да го погледнем директно. Боим се от това, с което може да се сблъскаме. Спомнете

си времето, когато сте били малки и сте си представяли какъв ще бъде животът ви, като пораснете? Е, вече сме големи – това е той!

Животът е щастие. Животът е тъга. Животът е наслада. Животът е печал. Животът е здраве. Животът е болест. Животът е успех. Животът е провал. Животът е вълнение. Животът е скука. Животът е постигане на целите. Животът е провалени мечти. Животът е приятели. Животът е самота. Животът е объркване. Животът е сигурност.

И точно това му е хубавото – това разнообразие. Животът е такъв, какъвто е, и ако спрете и погледнете отвъд илюзията за това какъв трябва да е и го изследвате отблизо, ще откриете че това разнообразие крие изумителна красота и доброта.

Имаме живота си. Имаме нашето съществуване. Имаме тяло и ум. Това е стойностно. Притежаваме свободна воля да избираме мислите и действията си. Това е чудесно. Ние сме на пътешествие. Вълнуващо и ужасяващо. Пътешествието ни е изпъстрено с възходи и падения, надежди и страхове, но е приятно. Това, че светът е добър, не е просто ексцентрична идея. Светът със сигурност е добър, защото можем да доловим неговата доброта. Приятелство, блестящо синьо небе, правене на любов; деца, които играят; снежинки; залез; мили жестове; весели шеги; плаж; дървета; горещ летен ден; хубав филм; сън в събота сутрин; прекрасна музика; вкусна храна; да окажеш помощ на някого; да седиш пред огъня, когато бурята вилнее навън. Можем да изреждаме до безкрай и пак само ще сме се докоснали до добротата, която човек може да усети през всеки ден от живота си.

Да се почувстваме уютно в живота си означава да се пробудим, да се разтърсим силно и да осъзнаем, че не виждаме доброта само от време на време. Напротив, сблъскваме се с нея доста често, почти постоянно, ако наистина човек обръща внимание. Трябва да почувстваме, че е чудесно да сме на този свят. Колко прекрасно е да виждаме жълто и синьо, червено и черно, лилаво и зелено. Целият този колорит е предназначен за нас. Вкусваме сладко и горчиво. Притежаваме тези усещания и ги заслужаваме. Те са добри.

Виждаме смяната на сезоните. Виждаме нощта и деня, слънцето и луната. Всичко това е добро и подхранващо. Но животът не винаги е добър. Не винаги е приятен и весел. Не, понякога може да бъде крайно гаден и несправедлив, но това е част от играта.

Почувствайте се като у дома си. Освободете се от всякакви горчилки, разочарования, безпокойство или раздразнение и позволете на слънцето да ви погали и стопли с лъчите си.

Може да няма хайвер, но пък винаги ще има гореща чиния супа, която ще ви нахрани. Ако е студено, сложете пуловер. Ако е тъмно, запалете лампа. Ако се чувствате самотни, извикайте приятел. Ако сте болни, вземете лекарство.

Може да не изглеждате като филмова звезда, но не сте и чудовището Франкенщайн. Може да нямате толкова късмет, пари, любов или здраве, като някои други хора, но все пак светът е пълен с толкова доброта, която да ви изпълни, ако ѝ позволите. Освободете се от всички илюзии и се почувствайте като у дома си. Животът се случва постоянно. Разлива се щедро около

вас, всяка минута, всеки ден. Почувствайте се уютно в кожата си и у се насладете.

2

Превържете раните си

*Превържете раите си,
дръжете се достойно,
величието вижте си тогаз,
обичайте се,
както ви обичам аз.
Уважение ми покажете
и раните си забравете.
И без превръзка да има рана,
оставете да тече кръвта,
да тече – за да остана,
свят светец с кръв да стана.*

Да обичаш себе си не е проявя на тщеславие. Жизненоважно е, като храна и вода. Наш дълг е да се приемаме и обичаме дълбоко, изцяло, безрезервно. Да се подготвяме като булка за младоженеца. Да се освободим от всякакъв срам, съжаление и горчивина. Да се считаме за специални. Да съзнаваме високата си стойност. Да чувстваме, че имаме отредено място и роля в тази вселена. Да правим нещо по-маловажно означава да отричаме задачата, за която сме родени.

Ако искаме да признаем достойнството и благородството си, трябва да се научим да обичаме и оценяваме чудото на това, което представляваме точно в този момент. Търсенето ни на смисъл и хармония във вселената не може да започне от другаде освен от самите нас. Ако се провалим в това, значи се проваляме във всичко. Ако успеем, ни се открива много повече.

В една прекрасна пролетна утрин гледам през прозореца към цъфналия кучешки дрян. Великолепен

е. Изпих си кафето и се готвя да започна да пиша, но ето че дрянът настоява за моето внимание и аз съм изкушен. Всяка година цъфти все по-величествено, а тази сутрин сякаш изнася представление. Наблюдавам го и това ми носи неимоверна наслада. Не се вирам и не търся в него недостатъци, въпреки че съм сигурен, че ги има. Не си казвам, че това цветче е красиво, другото бива, онова можеше да е по-голямо, а това тук да беше по-добре оформено. Или тази вейка е твърде крехка, онази прекалено къса, този клон, въздълъг и смешен, изглежда не на място. Не го правя. Просто седя и оценявам всичко заради това, което е; наслаждавам му се с цялото си същество.

Ненадейно писането престава да ми се вижда толкова важно тази сутрин. Това ме кара да се замисля. Трябва да взема важно решение. Не съм ли толкова красив, колкото всяка звезда от галактиката? Така уникален, както бурята, вилняла през нощта. Преди няколко дни? Така ведър и сияен, както зората на новия ден?

Питам се красив ли е денят или не е. Отговарям: да, красив е. Развълнуван съм, тъй като решавам да си задам същия въпрос. Или съм красив, специален и уникален, или не съм – кое е вярно? Няма междинен отговор. Няма спасително средно положение. Човек не може да има две любими и да бъде отдаден на всяка от тях. Няма го равнодушното, патетично: „Част от мен е красива, а другата не е.” Няма го невротичното: „Всичко ще ми е наред, веднага щом се променя, стана по-добър, отслабна, изкарам повече пари...”

Няма да правя компромис. Не мога да сторя компромис. Защото осъзнавам, че ще се обърне срещу мен. Не, на въпроса трябва да се даде отговор и това

следва да стане днес, сега, на момента. Или съм красив, специален и уникален, или не съм! Кое от двете?

В живота на човек има определящи моменти, когато трябва да бъде взето някакво решение и няма връщане назад. Затръшнал съм вратата след себе си и сега няма изход. Не мога да помръдна ни напред, ни назад, докато не дам отговор. И така, отговарям. Правя го дръзко. Удивлявам се на своята неустрашимост, учудвам се, че не давам плах отговор, а съм уверен и сигурен. Красив, специален и уникален. Такъв съм аз. И вече заявил го внезапно откривам, че наистина е така. Виждам го ясно – не с интелекта или разума си, а с дълбочина и увереност. Долавям го залегнало изоснови в мен, сякаш съм го знаел цял живот.

Внезапно всичко засиява. Я, дрянът смее ли ми се, сякаш казвайки: „Какво чака вече толкова време?“ Птиците усмихват ли ми се? Бил ли съм внезапно посветен в някакво тайнство? Като че ли в миг от раменете ми се е смъкнал товар и се чувствам свободен и лек.

Хайде да поговорим за рани и белези, доколкото в този момент се обичаме дълбоко. Неприятен, емоционално зареден инцидент може да ви накара да се срамувате пет минути, а усещането да не отшуми четиридесет години. Срам е името, което даваме на чувството за малоценност и неспособност. Това е често срещано, осакатяващо състояние и не подхожда на тези, които искат да вървят по пътя на красотата.

Брак се разпада. Загубвате работа и не сте в състояние да намерите нова. Любим или близък приятел ви се присмива. Надебелявате, поглеждате се в огледалото и ненавиждате образа отсреща. Провалите се в нещо важно за вас. Разочаровате някого. Някой разочаро-

ва вас. Пътешествието ни през живота включва и такива моменти, в които сме вътрешно наранени – можете да сте сигурни в това. Обичам да ги наричам белези от сражения. Раните обаче следва да бъдат излекувани, а ние да станем по-силни. Не трябва да се срамуваме от това да претърпим провал или да бъдем наранени. Животът е епична одисея. Битки се печелят и губят. Възможности се изпускат и се сграбчват. Човек търпи сполуки и провали.

Ако нямате белези – моменти, в които сте се борили със срама, - ако нямате горчиви съжаления или унизителни провали, то тогава що за живот сте живели? Не сте от моето племе и за вас няма място на моята трапеза. На една маса сядам само с хора, преминали през падения и възходи, чиито тела са покрити с белези от битки – горди, че все още са живи; преминали, и то величествено всяко изпитание, поднесено им от живота. С воители, които са превързали раните си и са продължили своя победен ход напред.

Но срам, който ни трови упорито, не е полезен и в такъв случай трябва да бъдем бдителни. Подобен срам разкрива и наранява душата, сякаш човек е погълнал бодлива тел и при всяко движение тя го раздира. Дори ходенето до кварталния магазин може да се превърне в мъчение, когато сме така наранени; просто трябва да се почувстваме живи и свободни.

И така, аз потеглям на пътешествие, за да превържа раните си и да преоткрия своята цялост. Но какво да правя с недостатъците; с неспособностите си какво да сторя, след като такива съществуват? Решавам да ги заобичам. Да ги приема като част от себе си. Да вярвам, че съм красив не въпреки тях, а заради тях. Те

са част от уникалността ми, като маркировка на диво животно. Те са моят отличителен белег. Правят ме реален.

Раните зарастват, когато прощаваме на себе си и на другите, вследствие нашата хуманност. Позволяваме на нас самите и на другите да претърпяват провали и да грешат, да не бъдат непременно перфектни. Прощаваме си за пропуснати възможности и грешни решения. Прощаваме си всички минали и бъдещи опущения. Осъзнаваме своята ранимост и крехкост далеч не като проява на слабост, а като част от своята натура. Нашите чудатости и особености – всички те ни правят уникални. Специални и красиви сме заради своята хуманност, а не въпреки нея. В действителност именно в това се крие истинската ни красота.

Нека не се жалваме горчиво при всяка претърпяна рана. Вижте даровете, които идват с раните. Обновяват ни като пролетен дъжд. Приносят им е неизмерим. Ставаме по-добри именно благодарение на тях. При това, раните зарастват.

А ако раната не заздравява, тогава какво? Оставете я да кърви. Нека кърви и пропие земята с болка и тъга. Пазете се обаче от съжаление и горчивина. Ако съумеете да сторите това, болката ви ще се превърне в дар, и всичко ще се облагодетелства и подхрани от пречистващата ѝ сила. Дарете я с радост. Всеки в даден момент трябва да понесе предопределен товар. Никой не е предпазен. Такъв е законът на съществуването ни. Това, че някои носят по-тежък товар от други, също е закон. Задачата ни не е да се жалваме, а да следваме пътя, който сме поели.

Съзнателното страдание също носи своите радости и отплати. Редица тайни се разкриват именно тук и никъде другаде. Ако сме сторили всичко по силите си да изправим нещата, ако сме се трудили достойно. Ако сме се молили за напътствие, вслушали сме се в него и сме следвали насоките. Ако сме се очистили от всяко самосъжаление, депресия, гняв или негодувание. Ако сме направили всичко това и пътят ни все пак води към долината на тъгата, пригответе се за пътешествие. Допрете чашата до устните си и отпийте. „Не моята воля, а Твоята” става наша мантра и смело се впускаме напред, знаейки че и този път е съпроводен с дарове и съкровища.

Рана, неопетнена от съжаление или горчивина, е благословена с дълбоко състрадание и осъзнаване. Опознаваме човешките неволи, включително и самите себе си; болката и нечие страдание отекуват дълбоко в нас. Внезапно съзираме стотици и хиляди в далеч потешко състояние от нашето при положение, че през цялото време сме възприемали нашето страдание като чутовно и непосилно. Вече се чувстваме засрамени, осъзнали че всъщност сме благословени.

Раната ни се превръща в нов прозорец, през който виждаме света възроден, и преодолели вгълбеността в самите себе си, ние се дивим на удоволствията и чудесата, които доскоро не сме забелязвали. Приятел на гости, аромат на свежи цветя, ромолене на дъжда по покрива — всичко това ни докосва и прави щастливи. Парадоксално е, но животът ни компенсира все отчетливо и тепърва се чудим как сме се тревожили за подобни тривиални неща в миналото и благодарим на вселената за това, че вече сме благословени.

Но ако незарасналата рана е замърсена от само-съжаление, гняв, негодувание, горчивина, то тогава несъмнено сме поели по лош път, съпроводен с тежки терзания. Измъчват ни и ни се присмиват вътрешни демони и тъгата ни поглъща. Животът ни се струва сив; слънцето, луната и всички красиви неща остават скрити за нас, а пътят не носи никакви радости или съкровища, защото крие тъмнина и смърт.

Винаги обаче има изход и за да го достигнем, трябва да минем през самите себе си. Велика и свята е Мистерията, която ни разкрива тези тайнства и ни указва пътя към светлината.

3

Не съдете твърде строго

*Прашинки,
не се съдете твърде строго,
за да не стане драма –
да се увие около врата ви
вашата оценка Истина-Закон
и да увисне като камък.*

Великата мистерия никога не ме съди. Подкрепя, подхранва, обича ме и изцяло ме приема. И ме окуражава да правя същото. „Обичай себе си, както те обичам аз.”

При това Великата Мистерия обича не само мен. Тя подкрепя всички, дори и най-злонамерените. Такава е нейната любов. Никой няма да бъде наказан освен онези, които се наказват сами. Всичко ти се прощава, когато сам си простиш. Едно единствено нещо се иска от нас: да се обичаме и приемаме, както вселената ни е обичала и приемала. Това е всичко.

Сега виждам, че не мога да се отклоня от пътя. Ако сърцето ми е чисто, всичко е наред. Аз съм част от вселената, така чист и прекрасен, както всички други творения. Всички мои пътища са светли още от момента, в който стъпя на тях. Не ще е нужно да се срамувам от нищо.

Тепърва решавам да се отърва от чувството за вина и угризения за всички грешки, минали и бъдещи. Човек дава всичко от себе си. Не е нужно друго. Не се очаква повече. Понякога ще вземам лоши решения – наясно съм с това. Понякога последиците ще нараняват хора. Човек съм. Но няма да обръщам прекомерно

внимание на тези неща. Ще кажа тиха молитва и ще продължа. Имам по-добри неща за правене от това да тормозя себе си. Няма място за съжаление или самообвинения. Каква полза от тях? Тъй като независимо какво мисля, че съм сторил, независимо колко ужасни си представям последствията от моето безразсъдство, слънцето ще продължи да свети, а луната – да се върти. През зимата ще вали, а лятото ще остане сезон за хладни напитки и почивка. Пролетта ще си остане сезонът на влюбените, а първата целувка – все така вълнуваща. Манговото дърво ще дава сладките си плодове, а дъждовете ще напояват почвата. Жените ще продължат да раждат деца, които ще порастват и ще имат свои деца. Безброй звезди ще продължат да обсипват небосвода. Реките няма да прекъснат своя ход към океана, а той ще има своите приливи и отливи. Могъщият кедр ще продължи да се извисява към небето, а птиците – да пеят в ранни зори. Така че какъв е проблемът?

Великата Мистерия ни обича. Подкрепя ни. Приема ни. Боготвори ни. И не ни позволява да се държим другояче със себе си. Кара ни да празнуваме собственото си съществуване. А когато правим това, когато си прощаваме всички провали, ние си позволяваме да бъдем хуманни докрай. Да проявим красиво човеколюбие. Да отбележим своята хуманност. Да отпразнуваме правото си да грешим. Когато се отворим по този начин и се освободим от строгата безкомпромисна оценка за нас самите, нещо чудесно се случва и протича в нас. Разцъфтяваме и ставаме по-силни на фона на тази вечна любов и приемане. Палим лампата и колкото по-ярко запламти, толкова повече ни удивлява, за-

щото започваме да виждаме себе си такива, каквито наистина сме – откриваме същинската си стойност.

И когато свикнем редовно да се гледаме по този начин – ден след ден, седмица след седмица, - някои скрити наши кътчета започват да ни се разкриват. Таланти и дарби, за които не сме и подозирали, излизат наяве. И всичко се къпе в топлия пламък на любов и приемане. Безрезервна, абсолютна, пълна любов и приемане. Не пропускаме нищо, а обичаме всяка слабост и неспособност. Дори и най-тъмните ъгли на душата си. Всичко или нищо – това е предизвикателството към нас. И когато се справим достойно с него, идва ред на великата алхимия.

Като пъпки на дърво, покарващи в топъл пролетен ден. Като семена, заровени в топла, влажна, плодородна почва. Като птици, възхваляващи с песен триумфа на новия ден, ние също правим величието си реално чрез тази любов. Без нея сме мъртви, безплодни. Скелети. Осакатени сме. Тя ни прави всичко, което сме. Около нас струпва само нови неща. Разпуква нова зора. Ражда нов живот, освободен от срам и съжаление. Живот, преливащ от любов и изпълнен с приемане. Живот, подхранван отвътре.

Както мравката приема земята и земята приема нея. Както нощта приема луната и луната – нощта. Както листото приема клона и клонът – листото. Така ние приемаме себе си. Чувстваме се завършени, цели, и дръзваме да се потопим дълбоко в Мистерията.

*Танцувай, пей заради мен
и всячески ме възхвалявай.
Сърцето и умът да се изпълнят с мен.
И аз ще се явя, а ти се вдъхновявай
че ще ядеш на масата,
ще ти сервирам,
най-скъпото ще си за мен
и всичко ще направя – не само този ден.*

Молитвата е храна за вселената и може да бъде приготвена по най-различни творчески начини. Точно както добрият готвач е изобретателен и се заиграва с храната, така човек може да подходи креативно спрямо молитвата. Възможностите стават необятни, когато придобиете усет към тях. Ще откриете в това същинско забавление, а отплатата ще е богата. Ще ви подхранва изоснови и ще ви дарява с изобилие. Най-важно е да не чувстваме притеснение или принуда по отношение на молитвата. Както всеки може да се научи да готви, така и всеки може да се научи да се моли. Нужна е само малко практика.

Обичам да се моля и бих искал да споделя някои от любимите си рецепти, но нека първо ви разкажа една история. Всъщност става дума за разказ на Толстой за свещеник и трима отшелници.

Докато пътува към манастира си, един свещеник научава за съществуването на самотен остров, обитаван от трима отшелници. Чува разговорите на няколко пилигрими, които пътували на същия кораб, разби-

ра, че отшелниците извършват духовни тайнства и му се приисква да се запознае с тях.

Когато приближават острова, свещеникът помолва капитана да пусне котва и да му позволи да отиде до острова с малка лодка и няколко гребци. Когато стъпва на брега и заговаря отшелниците установява, че редят молитви, измислени от самите тях. Обзет от искрено желание да поправи това, свещеникът се заема да ги научи на правилни молитви от Светото писание. Те, не осъзнавайки, че правят нещо лошо, се съгласяват с готовност.

Отшелниците, прости хорица в напреднала възраст, се затрудняват да запомнят думите на молитвата. Цял ден свещеникът ги кара да повтарят текста, докато и тримата я научават наизуст.

Същата вечер, когато луната се показва, той се връща на кораба. Вдигат платната и отплават. Свещеникът наблюдава от кърмата как мъничкият остров се стопява в далечината.

По-късно през нощта свещеникът вижда как нещо бяло и лъскаво ги приближава откъм острова. „Сигурно е лодка, плаваща след нас“, мисли си той, но обектът ги настига толкова бързо, че предположението изглежда напълно неправдоподобно, а не се виждат и платна.

Той извиква към кормчията: „Какво е това?“, въпреки че вече различава тримата отшелници, движещи се по водата, бляскаво бели, с лъчисти сиви бради и приближаващи се толкова бързо, сякаш корабът е спрял. Правят им жест да спрат. И тримата се плъзгат по водата, без да движат краката си.

„Забравихме молитвите”, изричат в един глас, „- научи ни отново!”

„Вашата молитва ще достигне Господ”, отвърща свещеникът и смирено се покланя до земята на възрастните хора, а те се обръщат и тръгват обратно през морето. А до изгрев слънце, светлина озарява мястото, където тримата се скриват от погледа.

Всеки се моли по свой си начин и ако сърцето е чисто, значи и молитвата е добра. Духовният път е път на молитви. Молитвата е храна за душата, за същността ни, за вселената. Молитвата е общуване. Тя е шепотът на влюбените. Тя е размяна на тихи послания между човека и Великата Мистерия. Молитвата ни свързва, прави ни по-смирени, по-силни, издига ни и ни прави едно с Великата Мистерия.

Молим се не защото това се очаква от нас; не защото се чувстваме длъжни или защото някое правило или канон ни налагат да го вършим. Не, молим се тъй като ни е приятно общуването с възлюбения. Жадни сме за духовното присъствие, което прониква в нас и ни изпълва с любов.

По време на молитва получаваме много – не само изключителното духовно пречистване, което тя ни дава, но и благодатта от присъствието на Светията. Когато Великата Мистерия навлезе в нас, тя прониква навсякъде и ние се чувстваме вътре в нея, част от нея; всичко друго избледнява. А това е един от любимите ми начини да се моля. Молитва на Святото Присъствие. Молитва на преклонение пред Великата мистерия. Вълна след вълна от свършен мир и хармония пулсират в мен.

Всеки акт е божествен, когато възлюбеният ме притежава по този начин. Всяка среща е досег до Светията вътре в мен. Подобно на Уолт Уитман, и аз заявявам:

*„Във всяко нещо Бог чувам и съзирам,
макар ни най-малко да не го разбирам.
От денонощието всеки час,
и всеки миг от него час,
аз виждам късчета от Бога в нас,
в лицата на мъже, жени, аз виждам Бог,
и в собственото отражение в стъкло.
На улицата виждам пуснати от Бог писма
и всяко носи Божието име вместо подпис.
И ги оставям там, където са,
защото знам,
че навреме други ще пристигат –
за вечни времена.“*

Молитва на преклонението пред Великата Мистерия. О, колко специална е тази молитва. Човек трябва да прекара малко време насаме със Светията. Като всяка връзка, и тази трябва да се изгражда и култивира. Нужно е опознаване. Доверие. Тихо, специално време заедно. Да бъдеш с Великата Мистерия по този начин не означава просто да мислиш за тези неща. То е нещо отвъд мисли и понятия. Това са тихи моменти на молитва и преклонение. Да се стопиш и изгубиш в нейното присъствие.

Понякога насред най-забързания ден, когато съм погълнат от делнична проза, Великата Мистерия ме навестява. Изведнъж тя е тук и всички грижи и неволи се стопяват; издигам се и вече не съм сам, а под

божествена протекция. В такива моменти пред мен се разкрива целостта на всичко; сякаш гледам през очите на Възлюбения, а не през моите собствени. Това е молитвата за вечното присъствие на Великата Мистерия.

Да се молиш със сърце, изпълнено с възхвала и благодарност също е начин, който носи голяма наслада. Всеки ден аз казвам едно простичко „Обичам те“, например сутрин. Или заявявам „Твоето изкуство е тъй чудесно и величествено“, когато видя нещо трогателно – слънцето, пробиващо с лъчи през облаците; птица, следваща поривите на вятъра – потвърждавайки любовта си и признанието към Великия Светия. Никога не се уморявам да възхвалявам. Ухажвам духа като любимо същество. Изразявам признателност към Великата Мистерия. Възхвалявам я. Оценявам я.

При всяко ядене, когато си казвам молитвата – практика, която ми доставя голямо удоволствие – намирам за какво да изкажа благодарност: радостите от деня, компанията на приятелите, успехът на дадено начинание, здравето ми, храната, ароматите – ежедневни удоволствия, за които благодаря. Всеки ден, всяко удоволствие, всяка гледка и звук идват от Великата Мистерия. Има толкова много неща, за които да съм благодарен. Накъдето и да погледна, виждам тези съкровища. И колкото повече благодаря и възхвалявам, толкова повече красота забелязвам. Сякаш постоянната възхвала някак измива и пречиства очите ми, така че да не пропускам нищо. Чувал съм мистици да съобщават за подобен род случаи, а аз ги повтарям. Молитвата за възхвала и благодарност е една от вратите по пътя към красотата.

Никога не пропускам възможност да възхвалявам и благодаря на Великата Мистерия. Отдавам ѝ признание за всичко. За слънчевия ден, здравето ми; хората, които срещам; успехите и радостите, които изживявам ежедневно. Всичко идва от Великата Мистерия и всеки път когато се сетя, ѝ отправям своето признание. Това ми помага да се чувствам свързан, благословен, специален.

Дори да хвалех вселената хиляди пъти на ден, пак нямаше да мога подобаващо да изразя дълбоката си признателност за всичко, което Великата Мистерия прави за мен. За голямата радост и привилегията да живея.

Ако можех да живея вечно, колко весело щеше да е ако се присъединя към светия, ангелски хор, и да пея във възхвала на Светията.

„Свято, свято, свято е твоето изкуство, о, Велики“, гласът ми би отеквал до най-далечните точки на вселената. Колко развълнуван щях да съм, ако можех да участвам във възхвалата на неговото Величие, да възпявам славата му. Усетил съм Великата Мистерия и съм свидетел на добрината ѝ. От първа ръка знам колко всеобхватни са красотата и любовта ѝ, колко стимулиращо е докосването ѝ, колко всеобхватна е прошката ѝ. Колко дребно, просто нещо е да участваме във възхвалата ѝ по този начин. Такива неща съм си представял. А тези мисли са сладки, защото дълбоко ме подхранват.

Молитва за любов и приемане е практиката да обичаш и признаваш, така както Великата Мистерия го прави. Започвам със себе си. Обичам се и се приемам изцяло защото знам, че докато не го сторя, не мога да

любя истински и друг, дори Великата Мистерия. Трябва напълно да признавам, оценявам и да се прекланям пред храма на собственото си разгръщане.

Когато се осмивам, принизявам, омаловажавам с думи или мисли, тогава аз осмивам работата на Великата Мистерия. С всяка нелицеприятна мисъл за себе си, аз я посрамвам. И тъй като не искам да я позоря, започвам да изтъквам хубавото. Каква ирония – прекланяйки се пред нейното величие, аз величая и самия себе си.

След това се уча да обичам и приемам братята и сестрите си, с които съм на една планета – дори и онези, които най-много ме дразнят или ме отблъскват. Особено тях, тъй като не е голямо постижение за мен или Великата Мистерия да избирам кого да обичам и кого не. Да се заобиколя с хора, с които се съгласявам и на които се възхищавам, и да осъждам онези, с които си противоречим. Това добро ли е? Дори и тези, които са извършили престъпления срещу братята и сестрите ми и не са изпитали угризения, нима не трябва да обичаме и тях?

Колко дълбока е любовта ни, ако не можем да обичаме престъпника, така както жертвите? Не се ли нуждаят спешно и двете страни от любов и лечение? Не е ли една от Божиите заповеди да отвръщаме с любов на омразата, с добро на злото? И ако не можем да правим това, не следва ли да го възприемем като наш идеал? Не може ли поне понякога да излизаме извън нормалните коловози на отношение към хората? Можем ли да станем по-малко критични и да даряваме повече любов? Не е ли това един от начините да пробу-

дим сърцето си, така че Великата Мистерия да заживее в нас?

Мой приятел ми разказа за една демонстрация за правата на животните, на която някакъв активист, виждайки жена в кожено палто, разярен се втурва към нея. Решимостта му е толкова голяма, че прегазва няколко бездомници, легнали на тротоара и продължава без въобще да се извини или попита как са, загрижен единствено да не изпусне да предизвика жената с палтото. Толкова е погълнат от преследването, че не вижда по-далеч от носа си. Трябва да не допускаме същото да се случва и с нас. Справедливото негодувание е нещо ужасно. Често се мислим за справедливи; смятаме, че знаем всичко и правото е на наша страна. Това става когато си мислим, че имаме всички отговори. Че нашият път е единственият верен. Започваме да раздаваме правосъдие. Не това е призванието ни, обаче. Нека Великата Мистерия отсъжда, а ние да раздаваме любов. Това е нашето призвание.

Ако работим за социална промяна – едно добро дело – нека винаги сърцето ни е будно и достатъчно голямо за всички. Няма врагове; има само неведение. Няма кого да мразим; има толкова много, които да обичаме.

Когато ми е трудно да приема, простя и да обичам някого поради някакви основателни причини, имам готово решение в ума си; питам се: „Великата Мистерия обича ли този човек?“. И отговорът винаги е да. Какво ми остава тогава?

Дълбоко у всеки от нас гори пламък – искрата на Светията. В някои гори ярко, при други едва мъждука, но винаги е там. С любов и приемане пламъкът

става по-голям. Можем да помогнем на другите да го разпалят като видим доброто у тях, дори и те самите да не го съзират. Особено тогава, защото това е процес на трансформация – действително велик процес. Благословени са тези, чието пробудено сърце им позволи да извършват този лечебен процес. Без такива работници полетата действително биха останали пусти. Те са пазители на огъня и призванието им е извисено. Велика е славата им.

Така също и в молитва, обичам и приемам живота си такъв, какъвто е – несъвършен. Защото това е моят живот. Животът, който ми е бил дарен. Независимо колко ми се иска да е по-различен, имам го такъв. Животът ми е свят и специален; в това съм сигурен. Ако не мога да видя това, ето откъде трябва да започна да работя. Животът ми е чудо. Тайнство. Голяма чест, голяма привилегия е възможността да вкусиш живота. Всеки ден отправям благодарности и възхвала заради тази чест.

И накрая – обичам и приемам Великата Мистерия. Парадоксално е но откривам, че когато се моля в този ред, съм най-чувствителен, разбиращ и настроен на правилната вълна. Ако започна с обичта и приемане на Великата Мистерия, което никак не е трудно може да открия, че не приемам братята и сестрите си или себе си. И доводът ми ще е, че Великата Мистерия го заслужава, а останалите не. Но ако трябва да мина по другия път, за да стигна до нея; ако трябва да обикна първо себе си, после братята и сестрите си, след това живота си и тогава да заслужи правото да боготворя Великата Мистерия – ако това са дверите, през които

трябва да премина, то тогава аз правя това усилие заради любовта си към Светията.

Това са прости, но могъщи молитви – извират от сърцето и ума ми по цял ден, ежедневно, и дълбоко ме радват и подхранват.

Повечето хора, когато стане дума за молитва, си мислят за молитва-молба: да поискаш нещо. Това също е много важна молитва и може да бъде използвана много ефективно, но нека ви споделя една тайна. Наречете го готварски трик, ако искате - от човек, който е приготвил много угощения благодарение на въпросната техника. Всъщност, рецептата не е моя. Заета е от Библията. Опитвал съм я много пъти и мога да гарантирам, че работи:

„За каквото и да се молите, ако повярвате, че сте го получили, ще го получите”

Когато искам Великата Мистерия да осъществи някое мое желание, си изграждам образ на исканото. Отделям малко време всеки ден за да утвърждавам, че вече е реализирано. Не се чудя дали ще се случи. Не се надявам. Не падам на колене, за да се моля. Просто си създавам желаните образи и живея с усещането, че вече са факт. А усещането е силно и ярко.

И когато приключа, просто се освобождавам от всичко. Не се опитвам постоянно да нося усещанията и образите със себе си. Не се насилвам да вярвам във всеки един момент, по цял ден – не е необходимо. Оставям Великата Мистерия да работи с тези образи по неин си начин. Силата ѝ е по-голяма от моето разбиране. Винаги по време на молитва вярвам, че исканото от

мен вече ми се е случило. Това е тайната съставка на рецептата. И не спирам да се моля по този начин, докато не видя че става реалност.

Не мога да не препоръчам този метод напълно основателно. Използвал съм го с несъмнен успех много пъти. Ще ви подпомогне и ощастливи по най-различни начини и помнете – Господ на драго сърце ви дава всичко, което поискате.

И начинаещи, и опитни готвачи ще постигнат отлични резултати с тази рецепта. Използвайте я често или когато е необходимо. Чувствайте се свободни да промените всяка една от преходните рецепти според вкуса си, добавяйки или отстранявайки по нещо по свой избор. Така правят всички добри готвачи. Оставете върху молитвата собствен отпечатък. Направете го по вашия начин.

Молете се за останалите и с останалите. Съпруг или съпруга, деца, приятели, други вярващи. Твърде често, ако въобще се молим, го правим когато сме сами. Толкова е стимулиращо да чуеш молитва, извираща от сърцето на някого, и така да станеш част от нея. Няма значение дали думите са обикновени или красноречиви и изразителни – когато идват право от сърцето, молитвата е лечебен, успокояващ балсам и всички, които я чуят биват подхранени, оживени.

Колко пъти в малката стая сърцето ми е било пронизвано от простите, но искрени молитви на братята и сестрите ми, когато са отваряли душите си и са се молили от дълбините на своето сърце. В това е красотата на споделената близост. Дори и само с един човек. Подхранват се дълбоко с молитвите си.

След като веднъж сте станали свидетели на радостта и удоволствието от молитвата, няма да ви е усилено да се молите повече пъти на ден. Ще го правите, защото ви стимулира, кара ви да се чувствате свързани, доближава ви до огъня вътре във вас. Защото с молитвата идва израстването, а с него – единението с Великата Мистерия. Такъв е ефектът от молитвата. И така ние се научаваме да водим свят живот.

*Когато тъмнина те поглъща,
не бой се, наблизо съм аз.
Ето, давам ти лампа и газ,
Светилник твой ще седи –
зорко да бди и следи.
Както с нощ се сменя денят,
така сигурно е,
че аз ще се върна и бдя.*

Великото дело се нуждае от вашата преданост и отдаденост, отново и отново. След неизбежни отклонения и периоди на празнота и бездействие трябва да се впуснете с още по-голяма страст и самоотверженост. Ще има безброй такива моменти преди действително да се усети израстване или стабилност.

Твърде лесно е да повярваме, когато четем творбите на големи мъдреци, мистици или шамани, че те никога не са имали периоди на съмнения или объркване, седмици на бездействие или моменти, в които сивотата се е просмукала в съзнанието им – моменти, в които всичко им се е струвало безнадеждно.

Писането е избирателен процес. Лесно е да се пише само за екстаза, върховете, чудесата, и да се избягва плявата. Така сътворяваме чудесно четиво, но то не е реално или поне не представя пълна картина на реалността.

Поглеждам духовния дневник, в който пиша всеки ден и откривам, че в него има много бисери и ред прозрения, но попадам на ред периоди на леност, депресия, отчаяние, объркване. Какво се случва с мен,

когато чета тези редове? Изпълвам се със състрадание. Съпричастност към самия мен. Обзема ме уважение пред размаха на задачата. Лесно е, мислят някои, да се открие царството. Елементарно е, но на теория. Безпроблемни са първите няколко крачки. Лесно е да яхнем гребена на изостреното осъзнаване, когато приливите на съзнанието са достигнали своя апогей. Лесно е книгите да бъдат прочетени. Лесно човек се изпълва с добри намерения.

Всеки, който мисли, че е лесно, не е подлагал рамене под плуга, за да обработва нивата. Не е преследвал изпълзваща се плячка през дълги, студени, черни нощи, само за да изгуби дирята и да се лута безцелно в мрака. Не е хвърлял въдица в дълбоки, тайнствени води и не я е вадил с празни кукички отново и отново, преди накрая да почувства и най-слабо помръдване на плувката. И точно при това от голяма ползва може да бъде дневникът.

Редовно воденият духовен дневник е безценно помагало, с чиято помощ домогващият се следи напредъка и наблюдава приливите и отливите. Териториите вътре в нас трябва да бъдат добре скицирани и изследвани, ако искаме да разберем и да си пробием път през този тайнствен вътрешен свят.

Освен това дневникът прави по-смирнен търсещия, тъй като така той открива колко бегли и преходни са най-добрите му намерения. С извисени идеали и сурова непоколебимост решаваме да се отдадем на различни духовни практики. Започваме, изпълнени с най-добри намерения, и дори с лека надменност в поведението ни. Работим върху себе си в продължение на няколко дни или седмици, но идва момент и пропуска-

ме ден или два, после седмица или две, докато накрая, леко разочаровани, не си зададем въпроса: „Какво се случи?“

Започваме отново... Този път ще е по-различно; твърдо решаваме, че сега вече ще спазваме програмата си, но се проваляме отново и отново... Дневникът, който водим всеки ден, ни позволява да проследяваме положените усилия, начало, прекъсвания, периоди на продуктивност и застой. Самият опит за водене на дневник всеки ден е показател за нашите добри намерения. Отначало го води ежедневно, после пропускаме няколко дни; внезапно се връщаме към дневника за да открием, че са минали три седмици или няколко месеца, без да напишем и ред. Какво се е случило?

Конкретната работа не се поддава на разбиране. Никога не трябва да подценяваме мащабността на задачата. В нея има много повече от видимото на пръв поглед.

Трябва да сте наясно с истината. Ще се проваляте отново и отново. Ще се препъвате и падате стотици, дори хиляди пъти. Преди да забележите действителен напредък и стабилитет, ще се отчайвате, ще губите вяра, ще се обезкуражавате, съмнявате, ще се самосъжालявате, ще се чудите дали някога въобще ще се случи нещо.

Означава ли това, че сте изгубили пътя? Не, ни най-малко. Ето нещо ценно, което трябва да знаете – това е пътят. В началото чувството за безсилие е силно – при зараждане на нашата духовност – и точно в този момент са ни нужни търпение и самоотверженост. Човек се разкъсва между възторг и пълно отчаяние. Възторг, когато благодарение на милостта на Великата

Мистерия, Светият Дух ни изпълва и ние напълно осъзнаваме и сме опиянени от неговото съществуване, той е жив и е вътре в нас, сигурни сме в това. У нас царя увереност, вътрешен мир и радост. Откриват ни се истини и осъзнаваме всичко в дълбочина.

Завладява ни обаче пълно отчаяние, когато това осъзнаване изчезне пак така внезапно, както се е появило, и ни остави зачудени дали не сме си измислили цялата случка. Прокрадва се съмнение и ни обгръща мрак, нямаме лампа или газ и оставаме в това състояние с дни, може би дори седмици. Отчаяно търсим същото чувство, състоянието на единство със Светията, но всички наши старания са напразни и ни се струва, че е минала цяла вечност. И тогава, внезапно, усещането се завръща.

Търсещият ще си спести много вътрешни терзания ако осъзнае, че има върхове и спадове на съзнанието, че пътешествието навътре е свързано с приливи и отливи, така реални като тези на океана. Трябва да имате това предвид при изграждане на светилището вътре във вас.

Ще ми се да знаех това преди много години, когато неуморно се борех да достигна до светлината, само за да ме обземе чувство на безсилие, когато тя изчезнеше. Постоянно се питах, „Защо? ... Защо изчезна?“; мислех си, че аз не правя нещо както трябва, че съм неспособен. Може би не бях достатъчно откровен? Но сега знам и разбирам приливите и отливите и когато тъмнината ме обгърне, имам лампа и газ, и само чакам светлината да се появи отново. Чакам спокоен и уверен. Вече съм опитен моряк. Плавал съм в тези во-

ди. Имам карта на изследваната територия. Напълно спокоен съм в тъмнината.

Духовните практики, изпълнявани докато човек тъне в мрак, също имат своята полза. Те са отсечки от пътя, които не могат да бъдат прескочени и неимоверно укрепват вътрешното ни Аз. Без тях не бихме имали напредък. Трябва да сме благодарни за предоставените ни възможности. Ако искате да рискувате и да се потопите надълбоко, трябва да се научите да плувате – не само по течението, а и срещу него. Това не е пътешествие за плахи или слабохарактерни хора.

Така че заредете се с неизчерпаема доза съчувствие към себе си за вътрешните си борби. Съвземайте се отново и отново. Всичко върви, както е нужно.

Тези, които са се посветили и отдали на пътя, получават всичко.

6

Подробности

*В началото – много.
В многото – едно цяло.
Навсякъде може да се открие.
Но да се види – никъде.
Къде се крие?*

Плащане на сметки, посещение при зъболекар, готвене, оправяне на леглото, ходене на работа – животът е низ от подробности. Разговор с приятел по телефона, покупки в магазина на продукти за вечеря, пране, гладене на риза, гледане на филм. Подробности. Обичайни подробности. И все пак именно чрез тези подробности се разкрива същността на живота. Материя, толкова сложно оплетена. Различни конци и цветове, смесени така ненатрапчиво. Тъканта е едно цяло и все пак всяка нишка е част от това цяло. Ако нямаше отделни части, нямаше да съществува и цялото, така че обичам и се радвам на частите, тъй както боготворя цялото.

Кое в живота е маловажно? Кое следва да бъде игнорирано, претрупано, подминато? Какво е животът без подробностите?

Брат Лорънс, християнският мистик, който намира духовност чрез пълно себеотдаване при изпълняване на задълженията си като готвач в манастира, отсича: „Господ не гледа размера на делата, а колко любов влага човек при изпълнението им”. Брат Лорънс, притежаващ простота и душевен мир в изобилие, е озадачавал другарите си монаси твърдейки, че времето за молитва е без значение за него, тъй като всяко негово

действие е молитва. Той бил смаян от необходимостта да ходи в параклиса да се моли по времето, отредено за молитва и така да засвидетелства своята преданост, тъй като самият му живот бил израз на отдаденост. Смятал това време за загубено, тъй като всъщност трябвало да бъде в кухнята, да работи и приготвява ястия за своите братя.

Ако мога да се докосна до Светия Дух по време на молитва и медитация, защо да не мога и докато бърша съдовете? Или в колата, докато пътувам за уговорена среща? И ако не мога да го постигна в тези моменти, що за връзка е това?

Всичко става по-мощно, сякаш гледано под лупа, когато човек разбере че подробностите са проявление на Светията и че сам той е част от чудото. Обикновена? Нищо не е обикновено, освен ако не решим да наречем най-красивия скъпоценен камък обикновен. Освен ако палачът на новородено е нещо обикновено. Освен ако блестящите краски на залеза са обикновени. Всяко нещо е необикновено и притежава своя уникална красота. И дори когато забравим това, когато сме паникьосани, объркани, чувстваме се съкрушени – не е ли това също част от житейските подробности? Трябва ли да избягваме тези чувства? Или напротив, да ги прегръщаме, обичаме, приемаме като част от това, което сме?

Трябва ли всяка звезда да е най-ярка?

Трябва ли всяко цвете да е най-красиво?

Трябва ли всеки цвят да е най-блестящ?

Ако е така, къде ще са контрастът, нюансите, приливите и отливите на разгръщания се живот?

И така, стъпките ми отекват радостно. Възгласяват чудото. Стъпи на възхвала и признание.

Аз съм чудото и чудото е навсякъде край мен.

Аз съм истината и истината ме обгръща отвсякъде.

Аз съм красотата и мога да съзра красотата навсякъде.

Аз съм разгръщащата се мистерия, наблюдавам се и се изпълвам с благоговение.

Тъй като аз съм тъкачът, но едновременно с това съм и самата нишка. Аз съм оранжево, но все пак съм и синьо. Аз съм цялото и част от цялото.

Птица, камък, вятърът, човекът — всеки от нас има своя собствена реалност, и все пак сме едно семейство. Всичко живо и неживо е близко свързано с всички други неща. Всеки има своята песен. Всеки изпълнява цел. Всички и всичко имат определена съдба.

Всичко е част от тъканта. Всяка мисъл и действие. Всяко наше движение, независимо колко незначително смятаме че е, е мъничка нишка от цялото. Всеки от нас участва по негов си начин. Всеки допълва тъканта. И всеки е тъкач. Заедно със слънцето, луната и всяко живо същество, ние оформяме фигурите и така Мистерията се разгръща. Няма разделение. Всички сме едно цяло. Свято цяло. Свят, свят, свят е Този, който ми показва всичко това.

7

Пробуденото
сърце

*Бягайки от затвора
на мъничкото си Аз,
намирам себе си
и в цялото се вливам...
Аз ли съм? Не съм ли аз?*

Пробудено сърце притежават тези, чиито граници между Аз-а и останалите са се размили. Искаше ми се да кажа „са изчезнали”, но щях да преувелича. Тъй като границите не толкова изчезват, колкото престават да имат значение. Случайните познати стават приятели, понякога дори напълно непознати стават част от семейството. Това се случва, тъй като сърцето ни се е пробудило за по-обширни реалности. То вече не бие студено и самотно в тесните си граници, а става нежно, любвеобилно и се разширява, така че да обгърне всички. Това е истинска благословия, защото ни позволява да съзрем красотата, досега скрита за нас.

Усещаме колко самотни са възрастните хора, колко неловко се чувстват и как объркани са младежите; долавяме отчаянието на бездомни и безработни, безнадеждността на алкохолици и наркомани, страха на болни и умиращи, страданието на разведени, които не могат да приемат раздялата, болка и срам на престъпници.

Така ние помагаме. Помагаме им, защото го искаме. Води ни сърцето. Кара ни да протегнем ръка, да се вслушаме; да отделим време, загриженост, пари – каквото е необходимо. И откриваме, че тези дела ни обогатяват и стимулират, ставаме по-добри. Когато се

отдадем на грижи един за друг, откриваме завършен вътрешен мир.

За съжаление, животът е сложен, объркан, пренаселен. Понякога се чувстваме твърде заети, за да правим услуги. Вечно имаме куп неща за вършене – едно от друго по-важни. Но ако не оценим стойността и не поставим акцента върху това да пробудим сърцето, да си помагаме; ако не приемем това за важна и неотменима част от израстването и развитието ни, какво говори това за нас? Духовността конвенционално интелектуално упражнение ли е? Нещо, за което мислим и четем в книгите? Какъв път сме поели, ако оказването на помощ не е част от маршрута? Наистина ли мислим, че изкарването на повече пари, гледането на телевизия тази вечер или отиването на кръчма ще ни направи по-щастливи или ще ни донесе удовлетворение? Може би това, от което всъщност се нуждаем, е да се отворим и почувстваме дълбоката си, специална връзка с живота и другите. Когато сторим това, ще усетим какъв лечебен балсам за душата е то. Как израстваме и се извисяваме, когато държим лампата запалена.

Нашият дар е животът ни – чест, привилегия, тайнство, за което сме вечно благодарни. Пробуденото сърце никога не забравя това. Стремешът да помагаш произтича от задълбочено оценяване на живота. Ние сме благословени с неизброими богатства и радости, независимо от ситуацията, в която се намираме, и в знак на благодарност вършим своята част от тайнството.

Спомняме си отминали моменти, в които приятели, случайни познати и дори напълно чужди хора са ни помагали в моменти на най-голяма нужда. Тогава

всичко ни се е виждало същинско чудо; сега е наш ред. Да се превърнем в чудо за другите. Ставаме проводник, чрез който Великата Мистерия обсипва с дарове другите, тъй както до днес толкова много се е изливало върху нас.

Голяма чест е да гледаш как Великата Мистерия се разгръща, разкрива се навсякъде. Смирено се питаме как да станем част от това? Чрез молитви на възхваля и благодарност сетивата ни се изострят и можем да видим и почувстваме радостта на вселената. Оттам произтича непреодолимият стремеж да служим и да бъдем движещ елемент на цялото това величие.

Пробуденото сърце лесно намира начин да помага. Често го правим инстинктивно. Някой се подхлъзва и протягаме ръка. Кола е излязла от пътя, присъединяваме се към останалите и бутаме. Проява на съпричастност към депресиран колега. По природа всички сме мили и внимателни в много отношения, но съпричастността може да процъфти далеч повече. Това дотук са само първите няколко стъпки по изумителния път към дълбините на нашето сърце.

Колко пъти сте ставали свидетели как инфарктни ситуации сплотяват хората за общо добро? Река заплашва да излезе от коритото си и да залее даден град. Гражданите се мобилизират. Всички работят цяла нощ по предотвратяване на катастрофата. Отправен е призив и хората откликват. Работят в хармония. Някои пълнят торби с едър пясък, други ги натрупват по брега на реката. Други приемат обаждания. Трети готвят, четвърти носят вода и храна на заетите с тежка работа. Напълно непознати хора, рамо до рамо. При това, по време на кризисната ситуация цари бодър дух,

усеща се спойка между хората. Чувство на принадлежност и принос към нещо по-голямо от нас самите. Впоследствие проблемът е отстранен, хората се връщат към ежедневиия живот и всичко започва да тече по старому. Почти... Нещо в нас се е променило. Късче от сърцата ни е било докоснато, отворило се е. Открили сме, че обичаме да си помагаме. Това ни е доставило дълбока наслада и винаги ще си спомняме с умиление злощастното събитие.

Когато даваме израз на същността си по толкова интимен и уникален начин, когато забравяме себе си, докато помагаме, пред нас се разкрива нашето единство, целостта ни. И тогава усещаме най-дълбоко самото преживяване. Щастливи са тези от нас, които са били призовани и са станали част от подобни събития. Изживяването е уникално.

Но ако в този момент се вслушате внимателно вътре в себе си, ако веднага отворите сърцето си, ще доловите ехото на велик призив. Призив, отправен непосредствено към самите вас.

Призивът на вселената към децата ѝ гласи: „Елате и станете част от това.”

„Но с мен няма никой. Сам съм. Какво мога да направя?”, може да ѝ отговорите.

Сам? Хиляди, ако не милиони от нас носят вода и секат дърва, следвайки своя вътрешен призив. Ще ни видиш навсякъде, ако отвориш очи. Чувствай се показан да се присъединиш и ще откриеш много приятели и задръжност. Не е нужно да ставаш част от организация, да приемаш някаква религия; просто следвай сърцето си и прави добро. Това е достатъчно. Без да бързаш, стъпка по стъпка — това е всичко, което е нужно.

Сърцето се отваря бавно и сладостно като красиво цвете, подаващо главица от стегната, твърда пъпка. Листче по листче, докато разцъфне в целия си блясък. Същото става и с нас. Правете това, което сърцето ви подсказва. Следвайте сърцето. Доверете му се. Оставете се да ви води. Нека разцъфне. Ще останете слесани от резултата.

Понякога, когато правя услуга, вземам участие в своеобразен акт на благоговение. Отдавам се на възторг и почит към Великата Мистерия, в която живея. Не помагам на никого. Докосвам да до Благословения. „’Защото когато бях гладен, вие ме нахранихте. Когато бях жаден, вие ме напоихте; бях болен, а вие се грижихте за мен; бях в тъмница, а вие ме посещавахте.’ Те се учудват, ‘Господи, кога си бил гладен, а ние сме те нахранили; кога си бил жаден, а ние сме ти дали да пиеш; кога си бил болен, а ние сме се грижили за теб; кога си бил в тъмница, а ние сме те посещавали?’ А Той отвръща, ‘Това, което сте направили дори за един от братята си, все едно за мен сте сторили.’”

Това се превръща в реалност за нас, не просто в духовен принцип. Всички и всичко става проявление на Великия. Всеки жест на внимание и доброта се превръща в молитва и почитание. А в очите на братята и сестрите си ние виждаме безсмъртния пламък на самата вечност.

Когато работя, опитвам да не се водя от резултатите. Давам плодовете от труда си на Великата Мистерия. Колкото и добра работа да съм свършил, не искам и не претендирам за похвала или полза. Заставам встрани с мисълта, че съм само служител, който се подчинява на своя господар. Воин в служба на своя

владетел. Каквото и да правя, давам всичко на Мистериата и съм спокоен.

Отдаването на плодовете от делата ми по този начин премахва възможността за разочарование или неудовлетвореност. Понякога може да се обезкуражим или разочароваме, когато нещата не се променят или не покриват критериите ни. Ако е така, значи сме се ангажирали твърде много. Останете неподвижни. Запазете пълно спокойствие. Действа сила, отвъд която всеки от нас може да разбира.

Когато се стремя към нещо, се чувствам напрегнат, не в настроение. Когато оставя нещата са се развиват от само себе си, правя това за което съм призван, не се опитвам да променям нищо, чувствам се вдъхновен, свободен, жив. Понякога чувствам подтик да действам. Понякога не. Това са фактите. Не мога да нося всички кръстове. Не съм дошъл да спасявам света и да решавам всички социални проблеми. Достатъчно е да спася себе си и може би ще направя една чаша хубав топъл чай за братята и сестрите си по пътя. Всичко останало би било нелепо и самонадеяно. Слушам, подчинявам се и свърша ли, се отмествам от пътя.

Не стоя пасивен. Прегръщам жадно действието, ако съм призован за това. Не отричам стремлението. Ще сторя всичко по силите си и след това вселената ще се погрижи за останалото. Защото, ако трябва да сме честни, аз сам не мога нищо да направя, освен ако Великата Мистерия не действа чрез мен. А колкото по-възприемчив ставам за това, толкова повече тя преминава през мен и аз съм благословен.

Нека ви призная, че понякога, докато работя, понятието „аз” изчезва напълно и остава само „тя”. Те-

зи мигове са много специални. Тогава забелязвам, че тя не се стреми, не се тревожи, не се притеснява за резултатите, не се величае, не прави планове, и въпреки това благославя, обича и подхранва така вълшебно. Колко лесно работи чрез мен, когато отсъствам. И ето, отново се появявам аз с моите планове, грижи, добри намерения, обаче се улавям, отстъпвам отново и се разсмивам от сърце. Ще ми се да напиша стихотворение.

*Изсъхнала земя
надава вопли.
Дърветата вехнат,
на животните
ребрата се броят.
Пак слънце палещо,
пак пек,
пак пир на лешояди.
И никой нищичко не може да направи.*

*От нищото внезапно
облак появи се.
Небето притъмня.
Дъжд заваля,
земята жадна ти
и всичко разцъфтя,
пак птици пеят,
животни припкат.
И никой нищичко не може да направи.*

Така стоят нещата, така били са и така завинаги ще бъдат. Великата Мистерия съдържа в себе си ритми

и кръговрати, които никой не е в състояние да проумее. Океанът има своите приливи и отливи. Луната пълнее и линее. Делата на хора и нации следват съкровени ритми, в които не сме посветени; оставяме нещата да се случват и просто следваме сърцето, където и да ни води то.

Аз чистя стаята си. Благовъзпитан съм. Родителите ми остаряват и скоро ще имат нужда от моите грижи. Приятел се нуждае от заем – ще му дам, ако имам нужната сума. Друг е в депресия – изслушвам го и го успокоявам. Някой пада – помагам му да се изправи. А ако бъда призован да сторя още нещо, тъй да бъде; призиванието ми не е да се стремя, тревожа или притеснявам за вероятни последствия. Някой по-велик от мен се занимава с тези неща.

И когато започна да се занимавам само със себе си и повярва, че съм незаменим във всяка една ситуация, както понякога наивно правя, просто си напомням че вселената може да издигне хиляди мъже и жени подобри от мен. И така, смирено изпълнявам своята част. Благодарен съм, че участвам. Чест за мен е, че съм призован. Развълнуван съм и ще отдам своя принос.

Аз съм клонът, а Великата Мистерия – дървото. Аз съм проводникът, през който източникът обогатява и обсипва с щедрост своите избраници. Давайки възможност на Светия Източник да подхранва чрез мен, бидейки негов инструмент, се чувствам изпълнен с радост и вътрешен мир. Сякаш всяка моя клетка и атом трептят и пеят. Усещам се чист, завършен, обогатен и жив. Такава е благословията на пробуденото сърце или поне аз това съм доловил, а съм извървял само малка част от пътя.

1

Пробуждане
ОТ СЪНЯ

ВОИНЪТ И СВЕЩЕНАТА ПЕСЕН

*И така – видях хиляда воини,
препускащи на своите колесници,
и бляскаха във техните десници
хиляда меча, оголени и страшно устремени,
отдадени на Силите Свещени.
Те носеха се, въздухът трептеше,
от хиляда свети песни гора се залюляла,
велики битки водили и победили,
земята грейнала – пречистена и цяла,
и всичко стана и местото си зае,
както трябва да е.*

Свещената песен? Какво за нея? Как е пробудена за живот? Сега тайната се разкрива пред вас.

Всеки от нас притежава дар – някакъв талант, който да развие и предостави на света. Голям или малък, няма значение; той е важна част от разгръщащата се Мистерия. Свещената песен е нашият собствен уникален дар, наша цел и всеки от нас е роден, за да я открие и дари на света.

Свещената песен е посята дълбоко в нас, преди да се родим, и може да ѝ се вдъхне живот само ако пробудено сърце се съчетае с духа на воина. И двата елемента са необходими. Едното без другото не ще бъде достатъчно.

Пробуденото сърце, като космическа майка, копнее да даде на света този дар. Кърви дори при мисълта, че мелодията може да бъде изгубена, без да се

прояви. И никой да не я чуе. Тъй като само ние можем да изпеем свещената си песен и никой друг. Ако не я пробудим, тя ще бъде завинаги изгубена за света. И така, пробуденото сърце търси духа на воина, за да могат да се съчетаят.

Нуждаем се от духа на воина вътре в нас. Изпитваме необходимост да бъдем воини. Светът отчаяно търси воини. Благородни воини. Мили и любящи хора, но воини. Мъже и жени, които не се страхуват да следват своето верую, своя път. Да бъдат различни. Да рискуват всичко в името на нещо велико. А за такова дело е нужна изключителна смелост.

В Тибет думата воин означава „смел човек“. Да бъдеш воин означава да придобиеш смелост, но не чрез арогантност. По-скоро чрез смирение и доверие.

Да бъдеш воин означава да посрещаш ежедневните предизвикателства на живота достойно и уверено. Да се чувстваш удобно в света, който населяваш. Да живееш в хармония. Да се научиш да се доверяваш на своята сила и на вътрешния глас.

Воинът се заема с всяка задача с кротка увереност. Сигурен е, тъй като вътрешният му глас е негов съюзник, направлява го и му помага. Сигурен е, тъй като могъществото на цялата вселена ще му се притече на помощ, ако е заел правилната страна. Свещена задача ли е тази? Ще обогати ли хората? Воинът си задава този въпрос на всяка крачка от своя път и ако отговорът е положителен, то той ще е в състояние да призове всички сили на вселената на своя страна. Цялата мощ е на негово разположение.

Воинът се научава да вярва в тази истина безрезервно. Не оставя нищо на providението. Не влиза в

битка бос и с превръзка на кръста, а седнал в колесница и в пълно бойно снаряжение. А колесница са собственият му убеждения. Убеждения на воин. Духовни убеждения. Чрез дисциплина и тренировки той си е създал непреклонно верую за себе си и връзката с Великата Мистерия, и така той се впуска в битка. Уверен и сигурен.

В дясната си ръка държи оголен меч, посветен на светите сили. Мечът е динамичната воля, изпълняваща представата – пътя, начертан от вътрешния глас. Тъй като воинът не се бие само заради себе си, а за най-великото добро. Той се бори за раждането на представата и го прави, за да победи. Негов дълг е да победи.

Има много битки, които трябва да бъдат водени по духовния път, а собственият ни храм се превръща в арена на най-ожесточените от тях. Бележим велики победи, но търпим и горчиви загуби, а ако не пробудим воина вътре в нас, със сигурност ще бъдем мамени и побеждавани.

Воинът познава хитростите на противника. Не подценява силата на мързела, страха, съмнението, объркването, чувството за неспособност и още ред други вътрешни демони, изпъзели от клоаките на нашата раса. Воинът знае, че тези врагове трябва да бъдат победени. Дебне ги находчиво и ловко. Опознава поведението и навиците им и след това, ефикасно и без много шум, ги отстранява един по един.

Духът на воина ще пробудим в нас, когато се отърсим от слабостта, прозрем факта, че имаме велики предци и се нагърбим да заемем своето място в техните редици. Трябва изцяло да приемем, че сме приноси-

тели на факела на създанието, с всички отговорности и възможности, произтичащи от това. Ние сме творци на бъдещето. Ние сме едновременно семето и утробата, от които бъдещето ще се роди. Не трябва да подхождаме към задачата си с лека ръка.

Духът на воина е жив у онзи, отдал се изцяло на пътя. Духът на воина изисква непоколебимост и решителност. Той е динамичният елемент вътре в нас, който ни превежда през всички препятствия. Това е отдадеността на представата, накъдето и да води тя. Трябва да сме искрени и непресторени във всеки един момент от живота си. Да бъдем откровени със себе си. Да бъдем верни на избора път и да го следваме докрай.

Ето как се раждат свещените песни. Така следваме съдбата си. Всеки от нас добавя по нещо свое. Всеки е неразделна част от цялото. Всеки е разгръщаща се Мистерия.

А пътешествието не спира. Воинът все още търси царството. Още два пътя предстои да бъдат открити. И той продължава напред.

2

Пътят на
могъществото

*Реката си тече и
в океана плавно тя се влива,
в Мистерията потопен,
откривам извора за мен.*

Нека отпием от извора с жива вода. Да се потопим в първоизточника на могъщество, безкрайно понадежден от всеки друг, на който сме попадали. Източник, който няма да пресъхне никога. Ще ви подхранва и обогатява.

Цялата сила, цялото могъщество идва от Великата Мистерия. Да поемем пътя на могъществото означава просто да започнем да разбираме по-добре тази поразителна истина. Но тя трябва да се превърне за нас в нещо повече от просто понятие, ако искаме да черпим от него източник. Трябва да я приемаме като нещо реално и блестящо като обедното слънце. Реално като земята, на която стъпваме. Книгите няма да ни бъдат от полза в този случай. Трябва достойно да потърсим силата си. Силата вътре в нас. Реализацията на истинската ни същност ни зарежда със сила. Не можем да имитираме или да се преструваме относно нея.

Възможно е да привлечем към себе си, каквото пожелаем. Възможно е да станем много добри, каквото и да е призванието ни. Възможно е да станем като великите личности от миналото. Можем да го направим, защото имаме възможност да черпим директно от великите космически извори. Те са на наше разположение, стига да се слеем напълно и изцяло с източника

на нашето съществуване, първопричина на цялата сила.

Именно тук се натъквам на голям парадокс. Виждам, че пътят на могъществото означава да станеш по-малък, а не по-голям. В степен, която има по-малко „аз” и повече „тя” – в която аз, егото ми, човекът се смалвява, а Великата Мистерия, източникът на цялата сила, расте; при това съотношение ще дойде истинското трайно могъщество. Когато умът ми притихне, остане неподвижен и почувствам мощта, дори и само за няколко мига, сякаш съм обновен, израснал, вдъхновен. Това е като да отпиеш от живата вода.

Тук е източникът на моето съществуване, казвам си. Тук е източникът на цялата сила. И отново тук е моят център; не просто моят фокус, а центърът на всички средини. И в този свят център, съществувал преди самото време аз живея, движа се, съществувам. В мен тече жива вода. В мен поклъпва свещено семе. Крия в себе си закони и тайни. В мен е източникът на цялата сила. Приютил съм Светото Присъствие. В мен се съдържа всичко.

Промяната в нечие съзнание не се измерва с време, а в осъзнаване. Никой не може да каже какъв срок ще изисква подобно начинание. Може да е нужна година, две, пет, двадесет години, за да се случи нещо съществено. Може да отнеме шест месеца, два месеца. Може да се случи и за миг. Това са никому неясни мистерии. Но едно знам със сигурност: с разширяване на съзнанието ни се променя цялото ни същество и вибрираме на по-висока честота. А при тези нови честоти улавяме дълбоки вътрешни истини там, където преди ни се е струвало, че няма нищо. Завесата е вдиг-

ната. Гледаме на света с други очи, а тези нови истини, навлезли в живота ни, влекат със себе си и ново осъзнаване и разбиране. И точно когато достигнем дълбините на осъзнаването, вратите на могъществото се разтварят пред нас.

„На тези, които имат, ще им се даде; на тези, които нямат, дори и малкото ще се отнеме.”

На пръв поглед това не изглежда честно. Несъмнено трябва да се вземе от тези, които имат и да се даде на онези, които нямат. Така разпределението изглежда по-честно, но всъщност нещата стоят другояче. Когато се замислим по-дълбоко, мъдростта на тази истина ни се разкрива. Тъй като силата е като поток, нея не я интересува накъде тече. Човек или я следва, или не. Или плува по течението, или срещу него. Да приемем Великата Мистерия за източник на всичко, което ни се случва и да застанем рамо до рамо с нея, означава да имаме достъп до могъществото ѝ. Ако с ме на нейна страна ще открием, че тя определено ни дава всичко, което пожелаем.

От друга страна, ако се отнесем небрежно и не установим тази връзка, защото разчитаме само на собствени умения, игнорирайки или забравяйки могъщите сили, действащи вътре в нас, то тогава и малкото, което имаме, ще ни бъде отнето. Когато отказваме да приемем, че сме част от природата и природата е част от нас, ние възпрепятстваме потока. Живеем с тъмнина. Скриваме се в черупките си. Борим се с течението, а това е трудно и безполезно.

Когато се научим да черпим директно от великия, космически извор, ние се отваряме за вечно присъстващата сила вътре в нас. Количеството енергия,

което можем да получим, е ограничено единствено от възможностите ни да я приложим. Ако открием начин за по-добра нейна реализация, веднага ще се увеличи както приемът, така и подаването ѝ. Вътре в нас тази енергия подхранва най-различни дейности, които изграждат нашия живот. Всеки аспект от нашата природа заработва на по-бързи обороти и с по-голяма амплитуда. Художникът рисува с повече страст. Творбите на писателя са по-въздействащи. Атлетът бележи по-добри постижения. Бизнесменът става по-проницателен. Всичко протича по-интензивно за по-кратко време, цялата ни същност се повлиява от това. И всички, които се докоснат до нас, долавят това. Защото се превръщаме в приток на жива вода.

Присъединете се към мен и отворете очи за тази сила. Пригответе се за задачата. Преобразете съзнанието си с нови, могъщи убеждения. Станете едно цяло с новите си схващания и често се обръщайте към тях. Нека се разгърнат във вас. Живейте така, както са живели великите личности от миналото. Те са наши предци. Тяхната кръв тече във вените ни. Така е предопределено.

З

По пътя на красотата

*Проникни дълбоко в мен,
соковете ми изпий,
отвори очите ми за този ден,
във който тръпнеш от едно вълшебство,
а красотата ми с опиянение да те дари.
Погледни, земята дори,
по която стъпваш,
е свещена, нали?*

Наш свещен дълг е да пробудим красотата в живота си. Да съзрем красотата и да я направим неразделна част от самите нас. Да ѝ позволим да изпълни умовете и сърцата ни. Така ще помогнем да се изчисти съзнанието на хорската раса.

Първа крачка по пътя към красотата правим, когато започнем да признаваме живота напълно и безрезервно. Когато се научим да го приемаме като любим. Като приятел, който е бил край нас при всички възходи и падения, успехи и провали, душевни терзания, победи. Стоял е неотлъчно до нас; един ден отваряме очи и осъзнаваме, че го обичаме. Обичаме всичко – болката, страданията, всичко. Позволяваме животът да бъде такъв, какъвто е. Приемаме своя възлюбен такъв, какъвто е. Животът става наш спътник. Събеседник. Приятел. Внезапно започваме да го уважаваме повече. Какво бихме правили без него?

Когато очакваме животът винаги да е хубав, да ни угажда, да ни дава нещата, които пожелаем, ние храним илюзия. Колко жалко. Изнервящо е всеки ден и час да се стремиш да бъдеш щастлив, доволен, сти-

мулиран. Станали сме толкова алчни. Не сме оставили място за болка, объркване, скука. Избягваме и отхвърляме всичко неприятно. Крием се от такива усещания, вместо да ги приемем като част от живота. Правейки това, несъзнателно отхвърляме самия живот. В очакване на нещо по-добро от случващото се в момента, докато всъщност чудото се разгръща навсякъде край нас. Нанизали сме се на острия връх на неспирно очакване. Носим трънения венец на несбъднати желания. Кървим и страдаме безплодно заради най-несъществени подробности от нашия живот.

На мястото на всяко изпълнено желание незабавно изниква ново. Това е великото прозрение на Буда. Всичко в този живот е преходно. Но ако това е същността на живота – нашия любим – то тогава нека го прегърнем силно. Почувствайте нежността и крехкостта на всичко. Това ще го направи още по-ценно. Всеки миг е уникален. И може да му се насладим само веднъж и само сега. Ако не съумеем да го сторим, той ще си е отишъл завинаги. Целувайте любимия си във всеки сгоден момент. Приемете го изцяло. Освободете се от всички останали безродници. Заемете позиция. Застанете очи в очи с живота и го вижте сега, в този миг. Това е ваш дълг.

Всичко е свършено във вида, в който е. Когато напълно приема това, аз поемам по пътя към красотата. Преставайки да съдя, анализирам, критикувам и сравнявам аз виждам, че всяко нещо има своето място. Дори провалът, болестта и неуспехът имат конкретна роля. В мащабната схема на разгръщащата се вселена всички неща са такива, каквито трябва да бъдат. Дори и тъничкият косъм има свое място във вселената. Вся-

ко нещо се разкрива по свой собствен начин. Няма нищо, за което да се притеснявам или оплаквам. Напротив, имам редица поводи да празнувам.

Настоящият момент е вечно жив, отрупан с безброй съкровища. Предлага повече, отколкото можем да приемем. Вселената около нас е изключително сложна схема от събития, където всичко се случва наведнъж. Животът ни обсипва с изобилие. Навсякъде. Ние обаче можем да възприемем само едно събитие, отделен фрагмент за даден момент. Вижте облаците в небето над нас. Чуйте песента на птиците. Шума от играта на децата на двора. Вижте целия заобикалящ ни колорит. Червеното. Синьото, жълтото. Почувствайте земята, по която стъпваме. Взрете се в лицето ми. Докоснете сърцето ми. Доловете присъствието ми вътре във вас. Вижте как вятърът си играе с клоните на дърветата. Как разцъфват цветята. Как жужи буболечката. Как тича мравката. Как нощта следва деня, а денят – нощта. Вдигнете очи към луната. Настоящият момент е наситен с далеч повече красота и радост, отколкото бихме могли да си представим. Следващият момент също, както и по-следващият.

Хайде да почетем малко поезия. Да послушаме музика. Да правим любов. Да посетим приятел. Да заминем на пътешествие. Да сготвим. Да ядем и пием на воля. Да се наслаждаваме. Вселената празнува. Да празнуваме с нея.

Всеки миг е съвършен и завършен сам по себе си. Нищо повече не се иска от нас, освен да вникнем в него. Да го приемем. Да му се насладим. За детето всичко е удивително. То живее за мига. Да поемем по пътя на красотата означава да изживяваме всеки прек-

расен миг, да бъдем като децата. Да погледнем на нещата с нови очи и отново всичко да бъде вълнуващо.

Кое в живота е важно, ако не бризът, галещ кожата в горещ летен ден? Ако не искрящите цветове на някое дърво през пролетта? Ако не удоволствието да споделиш вечерта с добър приятел? Ако не взирането в нощното небе, обсипано със звезди? Кое е наистина важно, ако не тези неща, а те не ни ли заобикалят отвсякъде? Има ли моменти, в които не сме в състояние да оценим тези дарове, така изобилно изсипващи се върху нас? Ако не можем да ги видим, трябва да се молим очите ни да се отворят, тъй като изпускаме много.

Нека съзрем и красотата в собствените си сърца и в сърцата на другите. Много често забравяме това. Добре е да си напомняме, че има още много доброта на този свят, в човешкото сърце. Няма да я видите по телевизията. Няма да прочетете за нея във вестниците. Но тя е там и всички могат да я видят. Нека не забравяме факта, че зад всяко нападение, убийство, измама, за която чуваме, стоят хиляди добрини, сторени от обикновени хора. Живеем в свят, в който всички се обичат и подкрепят взаимно.

Не вярвате? Не го ли виждате? Оставете вестниците. Изключете телевизорите. Направете разходка в квартала. Отворете очи. Почувствайте сърцата на хората. Колко красота! Навсякъде се разкриват доброта, щедрост, обич, загриженост, задружие. Вижте жената, която помага на чужденци да научат български. Мъжа, който посещава колега в болницата, носи му цветя и го разтушава. Жената, която пече сладкиш на път да посети възрастната си леля. Този, който помага на клетия свой приятел. Треньорът, който купува кола и хамбург-

гери на момчетата след мача с пари от джоба си. Онзи, който поправя колата на приятел, без да чака отплата. Друг, който организира обществено събитие. Или онзи, който работи без пари в кухня за бездомни. Изненадани ли сте? Не знаехте ли, че светът е прекрасно място за живеене? Не знаехте ли, че сърцата на хората са добри? Вгледайте се в собственото си сърце – то не е ли добро? Има безброй други такива хора. Не се самозалъгвайте.

Ако търсите чудото във вселената, няма да ви отнеме много време да го откриете. Докато го правите, оценявайте го. Хвалете го. Благодарете за него. Изпълнете съзнанието си с него. То ще се умножи и изсипе върху вас стократно. Упражнявайте се да ходите по пътя на красотата докато откриете, че този път е винаги под краката ви, независимо къде стъпвате.

Практика. Човек израства с практиката. Балерината, която така леко и грациозно се носи по сцената, се упражнява ежедневно с часове, за да е сигурна, че мускулите на краката ѝ ще издържат. Тя го прави да изглежда лесно, въпреки че извън сцената е положила неистов труд, за да стигне до това представяне. Нима сте мислели, че пътят на мистика е различен? Трябва да отворим очите и сърцата си чрез практика. Бегачът на дълги разстояния прави различни упражнения от копиехвъргача, но и двамата тренират упорито. Същото е с този, който иска да се пробуди за пътя към красотата. Той трябва да тренира досущ като спортиста. Как? Просто е.

Подхранвайте ума си с мисли за красотата. Упражнявайте се да я откривате навсякъде. Оставете нещата да ви развълнуват, да ви въздействат дълбоко.

Бъдете като деца в радостта и доверието си. Хвалете вселената отново и отново за цялата ѝ благодат.

Умът ни изразства благодарение на това, с което го подхранваме. Тази практика ще даде изобилни плодове и като Уилям Блейк, и ние ще започнем да виждаме Бог в стръкче трева и вечността в зрънце пясък.

Лесно е да гледаме на думите на Блейк като на чисто поетичен полет на фантазията и все пак когато сетивата се изострят и отговорят – а те ще се изострят и отговорят – откриваме в тях много повече истина, отколкото бихме могли да предположим. Тъй като когато човек върви по пътя към красотата, всичко става по-обширно, по-грандиозно, по-живо и има моменти, в които навлизаме дълбоко в мистерията, проникваме в утробата ѝ, изпитваме огромна наслада и излизаме опиянени, благоговеещи пред това, което сме видели и почувствали.

Да вървим по пътя на красотата означава да се прекланяме пред нашия храм. Да ликуваме от себе си, сякаш сме така величествени, като слънцето. Тъй нежни и невинни, като новородено. Така могъщи, като разбушувала се река. Тайнствени. Свещени. Свети. Такива сме.

С практика и внимание ще съзрем великолепието, колорита на нашето съществуване. Ще усетим как препуска във вените ни. Краката ни ще са здраво стъпили на пътя. Очите ни – отворени. Поглъщащи. Ще откриваме божественото във всичко. Ще се чувстваме благословени и пречистени. Преливащи. Шеметни. Свободни. Живи във всеки миг. Отпиващи настоящия момент на големи глътки. Красота навсякъде край нас.

Ослепителен блясък. Намираме се в център на цялото съществуване. Великолепно живи. Да... това е пътят.

4

Пътешествието към Тук и Сега

*Пръстите в калта,
главата в небесата,
е... това е то!*

Всеки ден е пътешествие, а самото странстване е дом. Тук е домът ми. Там, където съм в момента, независимо в коя точка от вселената. Именно сега, в този миг, независимо какъв е моментът. Дали приятен или неудобен, дали съм вдъхновен или объркан, щастлив или депресиран – този момент е домът ми. Дом, сладък дом.

Рано сутринта е. Ставам, плискам си лицето с вода и ето, пътешествието се е възряло в мен. То е винаги с мен. Всеки ден разгръща нова част от мистерията. Нова врата се отваря. Някоя от вече отворените се затваря. Всеки ден това пътешествие ме води по-навътре в непозната територия. Никога не съм бил тук преди. Животът неспирно тече. Аз се нося с него по течението.

Пътят на човека няма край. Пътуваме неспирно, превръщайки се в нещо друго. Вероятно търсим стабилност – копнеем за място, където да положим глава и да се чувстваме спокойни. Място, където да „пристигнем“ и заживеем в доволство и щастие, но е отредено друго. Щом пристигнем някъде, настана момент да тръгнем отново. Дори да имаме минути или часове, или дни на щастие по време на нашето пътуване, пътешествието продължава и ние трябва да поемем, без да спрем за почивка, към ново ниво.

Аз съм номад. Всички сме номади. Отсъства стабилност. Няма постоянни неща. Нищо, за което да се хванем и задържим. Където и да опитам да се установя, животът ме подема и продължава своя ход, без да спре. Не мога да го накарам да застане неподвижен. Не е в природата му. Глупаво е да опитвам. Не мога да вкарам житието в калъпа на своите очаквания.

Понякога го увещавам. Опитвам да го насоча в посоката, която искам да следва. Понякога жъна успех в подобни начинания. Но тъкмо реша, че съм планирал живота си и той ми съдейства, и вземе, че се случи нещо непредвидено; изпълнен е със завои и обрати, абсурдни ходове, неочаквани неща, кризи; случки, които никога не бихме си представили; и няма да спре на едно място. Вдишвам и издишвам. Птица прелита в близост. Слънцето залязва. Скоро ще се появи луната. Всичко се движи, променя, трансформира. Самата земя под мен танцува, молекулярните ѝ частици са в неспирно движение. А аз се опитвам да внеса стабилност в живота си?

Домът е движение, неспирно движение. Ако искам да се чувствам уютно в дома си, по-добре би било да приема с отворени обятия пътешествието, да опаковам багажа и да странствам с леко сърце. Констатирам, че съм помъкнал много багаж. Не е тайна защо съм се чувствал обременен. Така че се отървавам от излишни вещи. Решавам да изпусна живота си, за да го намеря отново. Няма и миг след като съм сторил това и започват да ми се случват замечателни неща. Вдишвайки свежия въздух навън и усещайки как вятърът брули гърба ми откривам, че съм в самия център на вселената, винаги съм бил и вечно ще бъда. Пулсиращото,

проблясващо, винаги присъстващо Тук и Сега ми се открива и става мой спътник.

Късна сутрин е. Обещах на една приятелка, че ще взема колет от пощата вместо нея. Тук и Сега идва с мен. По пътя мяркам познат. Махвам му с ръка и той ми отвръща. Дърветата днес изглеждат великолепни. Планините се губят в мъгла.

Освобождаване. Освобождаване. Весело освобождаване. Нескончаемо нахлуване във времето, то става мой спътник. Неизразимо, дълбоко, изпълнено с величие, като вътрешно преживяване. Има друга реалност. При все и неуловима, тя се движи в мен. Винаги е била там, но рядко съм я долавял; оставям я да влезе в мен, да ме погълне и да ме преобрази. Тук Сега оживява; става сияйно, всеобхватно. В него се съдържа всичко. Нищо не ми е нужно, когато се разтвори в присъствието му. Всякакви желания и тревоги отпадат. Немощни. Жалки. Оттеглят се засрамени; препускат като обезумели – наясно, че са несъпоставими с величието на това, което е тук сега и се разгръща. Дори и мислите изглеждат ограничени, покорни, плахи.

Обедно време е. Слънцето пече. Имам да свърша някои неща. Време е да отида на пазар. Тук и Сега идва с мен до магазина. Пазарува заедно с мен. Помага ми да избира продуктите. На път за вкъщи Тук и Сега липсва или по-скоро аз съм го изключил. Замислил съм се, правя планове какво да сготвя за вечеря. Приятели ще ни идват на гости. Обещах на жена си да сготвя. Всичко това ми се върти в главата, докато карам за вкъщи. Откривам, че Тук и Сега не е почитател на размишленията. Рядко е с мен, когато правя някакви планове.

Седем часа вечерта е. Режа зеленчуци за вечеря. Не ги режа аз обаче. Реже то, а аз наблюдавам чудото. Тук и Сега е с мен. Държа морков в ръка, виждам оранжевия му цвят, усещам повърхността му; знам че идва от почвата, където слънцето и земята са го подхранвали щедро. Държа моркова и изпитвам съкровени усещания. Дълъг е и виждам това. Усещам го. Вътре в себе си. Виждам колко кръгъл и червен е доматиът, в плътно доматиено червено. Виждам детайлите на дървената дъска за рязане, усещам повърхността ѝ.

Чувам как Силвия говори и се смее с приятели в другата стая. Гостите са дошли; гласовете им, като напев на вятъра, ме вълнуват. Отвън, пред кухненския прозорец, се спуска малко клонче с червена боровинка. Червено почти като това на домата, но още по-блестящо, дълбоко, типично боровинково. Малки, дребни плодове, които споделят Тук и Сега с мен и моркова, и домата, и Силвия, и гласовете, и дъската за рязане.

Разрязвам моркова и звукът от ножа по дъската е звукът на живота. Наподобява малък химн. Завършен и цял сам по себе си. Парчето морков лесно се отделя. Дръжката на ножа е гладка в ръката ми. Звучи музика. Хора се смеят. И всичко това се случва за част от секундата. Осъзнавам всичко. Всичко ме докосва и вълнува.

Загубвам се в Тук и Сега и сякаш някаква плавност ме обзема, сякаш се втечнявам. Сплав от сто милиона усещания, струпани в един миг. Танц на Шива. Звуци, цветове, събития – вселената се разгръща. Къс по къс, тя се открива. Тук и Сега я дарява с целувката на живота. Прави всичко толкова ярко и живо.

Тук и Сега поставя всичко на пиедестал. Боготвори го. Обявява го за по-свято от всичко останало. По този начин всяко нещо царува по свой собствен начин, със своя собствена слава и величие. Недокоснато. Великолепно. Свято. Никога не съм се чувствал по-жив.

Празнувам този ден, този миг. Нямам нужда от нищо. Не искам нищо. В тази секунда в мен се съдържа всичко. Къде да съм, ако не тук? Кой да съм, ако не самият себе си? Кое време е по-добро от внезапно разкрилото се пред мен?

Внезапно, съвсем неочаквано, го виждам ясно. Виждам отчетливо царството. Сега знам. Царството е тук, точно в този миг. Царството, което търсих така упорито не е нещо друго, а моето пробудено съзнание. Бил съм по следите на царството през целия си живот, а не съм знаел това.

О, колко ефирно е била скрита тайната. Царството се съдържа във всяка секунда. Във всеки човек и предмет от секундата. Колко време напразно търсене! А сега го виждам навсякъде.

Очите ни на смъртни не го съзират; толкова сме ангажирани в ежедневните си занимания, но духовните усещания, веднъж пробудени, литват към него като птица към гнездото, и ни пренасят; изведнъж се озоваваме в царството. Човек не влиза в царството чрез истини и учения, а чрез всеки миг – отдавайки се на Мистерията.

Всеки миг е свято място. Всеки миг е мой любим. Поглъщам дълбоко всеки миг. Опознавам го напълно. Изпивам същността му. Наблюдавам го. Всичко се съдържа в мига. И ето, аз съм в самия му център.

Жив. Щастливо жив. Развълнуван, че нещо толкова невероятно се случва с мен.

О, виждам Великия Светия – великолепието му господства навсякъде около нас. Царството е вътре и отвън - навсякъде. Не е нещо въображаемо и недостижимо. Сега, когато воалът е повдигнат, всичко е лъчисто и величествено живо. Да знаем това означава да живеем в царството и занапред.

Всички и всичко

*Тайната на наш'то битие,
записана на всеки лист е,
на всяка капка дъжд,
която пада от небето.
И да я търсим по ъглите,
пак няма да я срещнем там, където...
Очи навътре трябва да отправим,
за да се уверим,
че истина това е,
че не грешим.*

Сега разбирам. Аз съм огледало, през което се вижда всичко. И нищо не е нечисто и опетнено, освен ако аз не го направя такава.

Аз съм призмата на всяко възприятие. Не трябва да се променям, да ставам по-добър или красив – трябва просто да се видя красив и в призмата ще бъде такъв. Грозен – такъв съм. Прекрасен – такъв съм. Недостоен – такъв съм. Всичко съществува и всичко е вътре. Така е било и така ще бъде во веки веков.

И така, избирам да гледам на себе си и на живота си чрез представата, дадена ми от Великата Мистерия. Мое ще бъде това, което съм видял и почувствал в най-величавите си мигове.

Ще бъде като пекаря, който смесва маята с брашното, за да може тестото да бухне и двете да станат едно цяло.

Животът ще бъде тезгяха, над който ще се трудя. Преживяванията ми минават през ръцете ми, а аз с любов и вещина ще меся и ще изпека хубав хляб.

Когато се издигам и излизам от рамките на нормалните усещания виждам, че всичко е великолепно и такава ще е представата ми. С тази палитра ще нарисувам живота си.

Ще виждам великолепието на живота в болест и в здраве.

Ще виждам великолепието на живота в провали и успехи.

Ще виждам великолепието на живота в отчаяние и надежда.

Ще виждам великолепието на живота в тъга и радост.

И това ще е моят дар. Това е свещената ми песен. Да виждам величието и чудото и да го оповестявам високо и отчетливо, така че всички да чуят.

Не виждам по-голяма привилегия от честта да почитам себе си. Да почитам живота си. Дъха, който поемам. Всичко, което очите ми могат да видят и ръцете – да докоснат. Да почитам земята, по която стъпвам и всеки човек, когото срещна. Може да не постигна нищо по-велико в живота си, но ако успея да направя това, то аз съм се справил

Всеки ден за мен ще е чудо – не заради някое специално, уникално събитие; не, а само защото съм жив и живея с, и вътре в Обичания от мен. Живея във Великата Мистерия, движа се и съществувам – това е чудото.

Тя е с мен, когато медитирам.

Докато мия съдовете – пак е тук.

Тя е там, когато правя любов с жена си.

Винаги, винаги, винаги и винаги с мен.

*В болка – с мен.
В смут – с мен.
В страдание – с мен.
В радост – с мен.
Винаги.
Винаги с мен.*

И така всеки ден се превръща в почитание, в молитва, в преклонение, чрез което моят Възлюбен и аз общуваме.

Отвън погледнато, сякаш нищо не се случва. Защо да казваме? Това е нашата тайна. Няма нужда никой да знае, но в душата ми ние сме заедно и сърцето ми пее. Винаги заедно. Винаги единна цялост. Свято, свято, свято е твоето дело, о, Мистериозни.

И ако животът ми трябва са свърши, да изчезна, ще поискам само един миг, за да изразя своята почит:

*О, Свещени и Велики, ти мой създателю,
създателю на всички и на всичко.
Чуй песента ми. Финалната ми песен.
Винаги си ме докосвал толкоз нежно.
Такива чудеса си ми показвал
Разхождах се в горите.
Снях в поля открити
В компанията на звездите.
И изгрева и залеза видях,
и полумесеца и пълната луна съзрях.
Чух крясъка на ястреб и орел,
шума на вятъра в листата. И поел,
видях и мравката, и свраката сърдита,
и пеперудата, и жабата, и кита –
създания и малки, и големи...*

Съзрях дъга и планини,
мъглата в ранна сутрин спотаена.

Усетих капките роса
между краката на жена
от стонове насладата познах.
Сладостта разбрах,
радост от приятелството изживях,
в любовно изобилие прелях.
Вкуса усетих на успеха и провала,
на измамата, на верността изцяло...
Това послужи за урок.
Всичко. В срок.
Защото бе ми дадено от теб.
Аз знам това. И в студ, и в пек –
Това е твоят начин
да ме радваш и обичаш.
О, как си ме докосвал винаги –
нежен, дълбок, душевен, личен.
Колко свещени са били твоите целувки,
и колко пламенни, гореци твоите милувки.

Свято, свято, свято е твоето дело,
Велики и Мистериозни.
Нека всяко живо същество и всяко село,
земя, небе и слънце, и луна,
чуят моите думи: да няма веч злина.
Обичах те безмерно.
И също толкова,
и два пъти по толкова
обичаше ме ти.

Такава би била моята песен.

Подсъзнанието може всичко

Джон Кехоу три години съсредоточено е размишлявал над въпросите засягащите дейността на човешкия мозък. Методите за активизиране на безграничните ресурси на подсъзнанието, разработени от него в конкретна програма, могат да променят Вашия живот към добро, да го изпълнят със щастие и успехи. Книгата Подсъзнанието може всичко ви учи на:

- овладяване силата на подсъзнанието
- контрол на собствените творчески сили
- техники за успешна визуализация
- контрол върху интуицията
- тълкуване на сънища
- самолечение

Успехът и парите

Научете се да контролирате разума си, за да преуспеете чрез Успехът и парите.

В тази книга - допълнение към международния бестселър "Подсъзнанието може всичко", Джон Кехоу представя убедително доказателство, че личната реализация и финансовото преуспяване определено вървят ръка за ръка.

Изпълнена с проникателни разкази и практически примери, извлечени от живота на успели хора от целия свят, книгата Парите, успехът и Вие е наръчник за материално благоденствие, както и категоричан израз на подкрепа на принципа за балансиран начин на живот.

Подсъзнанието може всичко за деца от 3 до 12 години

Джон Кехоу и Нанси Фишър

Изпълнена с интересни случки и прекрасни илюстрации, книгата Подсъзнанието може всичко за деца предлага безброй новаторски и практични начини да вдъхновите децата да покажат най-доброто, на което са способни. Тази толкова полезна книга изобилства от прозрения, предложения и истории, заимствани от програмата за Силата на мисълта за деца, представяна по целия свят на деца от 3 до 12 години. Предназначена за родители, наставници и учители, тази книга дава прекрасни съвети за това как да предадем на децата си важни житейски умения още в ранна възраст, умения, които ще им бъдат от полза през целия им живот.

Практика на щастието

В Практика на щастието Джон Кехоу ни прави съпричастни с пътешествието си до най-отдалечените кътчета на Индия, Австралия, Африка и Северна Америка, в стремежа си да разгадае мистериите на щастието. Изненадващите му открития, съчетани с дълбоко завладяващо, изпълнено със случки описание, със сигурност ще вдъхновят хората, търсещи щастие.

Тази красива книга, изпълнена с илюстрации и снимки, е еднакво ценна както за оного, така и за същото. Често ще посягате към нея като източник на радост и утеха.

Научете повече за силата на мисълта

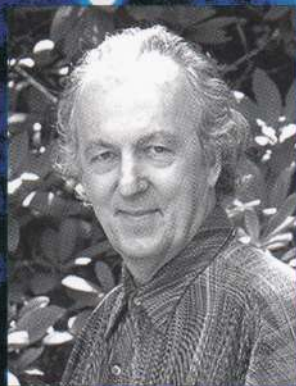
Като автор, за който връзката с читателите е изключително важна, Джон Кехоу лично ви кани да се свържете с него по интернет, за да споделите наблюденията и въпросите си относно Силата на мисълта. Всеки месец Джон ще отговаря на подбрани писма, които засягат въпроси, интересни за постоянно нарастващия брой читатели. Също така ще можете да разгледате този интересен, нов сайт, пълен с важни новини и актуализираща се информация, теми на месеца, въпроси и отговори, графици за лекционните пътувания, интересни връзки и съвети за това, как да използвате Силата на мисълта! Свържете се с Джон, насочвайки брауъра си към:

<http://www.learnmindpower.com>

За онези, които имат желание за самоподготовка, да чуят аудио-лекциите на Джон на български, да задават въпроси или да споделят собствените си наблюдения за възможностите на силата на мисълта, издателите ви канят да посетите българската интернет страница за дистанционно обучение:

<http://www.kehoeducation.com>

[illegible]

...съзнанието твори действителността,
а Бже творите съзнанието си...

Джон Кехоу

Този тираж е осъществен със специалното съдействие на издателска къща **Andrew's books corporation**, представлявана от Николай Христов, за което искрено му благодаря.

Извавам искрена благодарност на Евгения Хаджииванова, Никола Тетелиев, книжарниците "Буктрейдинг" и "Пингвини", както и на всички онези, които направиха възможно разпространението на тази книга и спомогнаха тя да достигне до толкова много хора.

"Феникс Дизайн" ДЗЗД

През деня ни вълнуват нашите собствени логични мисли (явно много важни за нас ☺), а през нощта не обръщаме внимание на информацията, която получаваме, с оправданието – *Не сънувам!* Но иначе все искаме и чакаме „някой“ да ни помогне. Кой би го направил, ако не този, който има пълното познание и в същото време е готов да ни помага, защото има нужда от нашите емоции? Може би предпочитате да разчитате на компията от съседния вход? *Ваша работа – животът си е ваш – правете с него к'вото искате.*

ivomir

ISBN 978 - 954-8890-21-2

цена 7,49 лв.

Моего подсъзнание
е МОЯТ ПОРТАЛ
В постигането на успех!
гра. Кюстен